

Osnovna šola
heroja Bračiča Trzič

stezice

17. leto

27

ob 10-letnici šole

Bitriške polje je pred o'brtnimi dvajset leti
pretrikalo ena podolgum in počez in
potem so na mercajnih njivah začele rasti
hise. Skrajaj vsi novi stanovalci so imeli
otroke in treba je bilo zgraditi tudi sobe.

Dvjet let je že minilo, odkar si poel to
sobotno srečno bitriški in okrohski otroci
bitrijo svojo pamet. V tem času se je ponu=
dilo kraj presaj prilornosti, ob katerih so
mnogi lahko pokazali svoje sposobnosti.
Meduje lahko stojemo naše sotoke glasilo
STERICE, v katerih je enjeto in obravnava
vse najvažnejše, kraj se je ob pripravi
vare nove stvarilne dogajalo.

Za marsikoga pomenujo že leta stane STERICE
lep spomin na sotoke leta in za tege ali
onega tudi obkraj prve uspešno predstavljaje
v nastopajih pred javnostjo. Je leta v leto
so se tako izpopolnjevale, da so hiti deložno
visotih pripravi tudi na vsecajnih sotokih
glasil iz ose Slovanije.

Po desetih letih vhačanja STERIC v novi soli
se lepo zahvaljujevsem, ki so prispevali
svoje spine in tudi poruci, posebj na se
vsem tistim članom nitefskege zbora, ki
so požitvovalno s'p'rtbeli za njihovo uspešno
in k'rovno podobo.

čaj vodijo STERICE s' napreji ke novim aspekom!

Stavro Stetit,
ravnatelj

Uzgojali so nas,
nas učili
in nam svetovali

"Vesel bi bil, da bi bili učni in vzgojni uspehi dobri. Da bi kdo od sedanjih učencev kaj pomembnega napravil, za Slovence, za narod. Tiste, ki imajo zvrhano mero talentov, je treba vzgojiti tako, da ustvarjajo in store tudi kaj za druge," je misel, s katero je tovariš ravnatelj Stanko Stritih zaključil razmišljanje o svojem delu, ko se je pogovarjal z nami. Takih reči ga je učila njegova mati, ki je imela izreden čut za vzgojo svojih otrok. Ljudem v njegovem otroštvu so veliko pomenili vzori.

Tovariša ravnatelja Stanka Stritih smo prosili, da bi nam pripovedoval o svojem pedagoškem delu in o številnih drugih dejavnostih, ki so polnile njegov od jutra do večera dolg delovni dan.

Vojna je prekinila njegovo šolanje, po vojni bi rad študiral na univerzi, pa se je odločil za učiteljski poklic.

"Po vojni ni bilo učiteljev, tako mi je potreba časa velevala odločiti se za ta poklic. V sebi sem čutil odgovornost, da moram nekaj napraviti za druge. Kup šol je bilo po vojni brez učiteljev, to me je odvedlo na učiteljsko pot."

Takrat učitelji niso odločali o tem, kje bo njihovo delovno mesto. Učitelji so morali po svetu, dostikrat proti svoji volji. Življenje zato zanje ni bilo vselej lahko. Človeško, notranje pa so se prav zato lažje oblikovali. Marsikaj je bilo treba razumeti pri svojem delu. Lastne izkušnje so jim tako pomagale vplivati na otroke.

"Življenje oblikuje človeka. Vedno sem cenil tiste učitelje, ki so tudi vzgojitelji. Z vzgojo je moč veliko doseči."

Prvo službeno mesto, kamor je Stanko Stritih odšel, je bil kraj Sveti Vid nad Cerknico. Tri kilometre oddaljen od Cerknice. Hiša, v kateri je

bila šola, je bila napol požgana. Po nekaj mesecih je odšel na Gornje Otave za Krimom. Lepe sponine ima na Otave, Šola je bila kulturno središče kraja. Tam se je dogajalo veliko.

"Ko sem prišel v kraj Sveti Vid, smo igrali Borove Raztrgance. Igral sem in režiral tudi. V kraju takrat še ni bilo elektrike in so si ob igri svetili s petrolejkami. Še čudno, da ni prišlo do požara, vse kulise so bile iz lepenke. Večkrat smo med igro morali odpreti okna, zaradi zraka."

V kraj je pogosto prihajal potujoči kino. Tovariš Stanko Stritih je bil takrat za kinooperaterja. Precej dela je bilo treba opraviti, ko je bil v posebnem odboru, ki je imel nalogo kraju oskrbeti elektriko.

Koliko otrok ste učili, kakšno je bilo vaše delo z njimi?

"Na Šoli je bilo 48 otrok. To so bili učenci od prvega do osmega razreda. Učil sem jih v skupinah, kombinirano. Popoldne nižje, dopoldne višje razrede. Znanje je bilo v teh časih šibko. Kriva je bila vojna in težek po-vojni čas. Ni bilo primernih učbenikov, učnih sredstev tudi ne. Učitelj je moral biti neke vrste inovator. Za pouk sem moral marsikaj izdelati sam. Od učencev nisem mogel zahtevati visokih modrosti, bolj praktičnih stvari in za življenje jih je bilo treba učiti. Sam sem moral najprej naučiti cepiti sadno drevje in ravnati z njim, da sem to lahko naučil svoje učence."

Povedal je, da je po vojni v Šolah nekaj časa gospodarila šiba. Vendar-le z njo ni bilo uspeha. Telesna kazen nikoli ni dobra. Veliko se da doseči zlepa, z uvidevnostjo in potrpežljivostjo. Otrok, ki so bili uvidev-nosti potrebni, pa je bilo veliko.

"Zgodaj sem spoznal, da so bili nekateri manj obdarjeni s talenti. Imeli pa so velikovolje do dela. In z voljo do dela, z vzgojenostjo lahko veliko dosežeš. Kaj ti pomaga talent, če ni volje, če ni pridnosti, vestnos-ti." Po letu 1954 so se razmere tudi v šolstvu izboljšale. Vendar učiteljsko delo ni bilo zmeraj cenjeno. Mnogi so mislili, da dela le-tisti, ki je pri stroju.

Ob ustanovitvi Višje pedagoške šole v Ljubljani se je tovariš Stanko Stritih odločil za študij. Znanec z univerze je prepričal njegovega nadzornika, da je lahko študiral zemljepis in zgodovino. Ob vsem rednem šolskem delu je študij dokončal v dveh letih. Veliko je bilo treba študirati ponoči, podnevi ni bilo časa. Leta 1962 so na široko ukinjali podružnične šole. Tudi na Otavah so jo. Eno leto je tako učil v Cerknici. Stanoval pa z družino na Otavah. Več kot dve uri peš do Cerknice.

"Otroci so imenitno pisali spise, ker so veliko živeli v stiku z naravo in z delom. Tudi svoja sinova sem učil do 4. razreda, potem pa sta morala v internat, v Stari trg pri Ložu, kjer sta hodila v šolo.

Rad sem imel ljudi na Otavah. Zelo so mi zaupali. Spominjam se možakarja, ki še k zdravniku ni hotel, češ, da ga lahko kar jaz pozdravim.

Vedno me je zanimala pedagogika. Dr. Iva Šegula, znana pedagoginja, direktor Zavoda za napredek šolstva, mi je dajala posebne naloge in različne zadolžitve ter na ta način z mojim delom (in mojimi opažanji) dobivala podatke o delu na podružničnih šolah."

Leta 1963 se je z družino preselil v Križe. Pri Zavodu za šolstvo pa postal pedagoški svetovalec, najprej za splošne predmete, kasneje pa za zemljepis in zgodovino. Njegova naloga je bila svetovati in pomagati učiteljem po raznih občinah v Sloveniji. Obiskoval je učitelje v Trbovljah, Zagorju, Hrastniku, Litiji, Trebnjem, Šentrupertu, Novem mestu in Črnomlju. Pota po Sloveniji so bila zanimiva, lepa, pa tudi težka.

Stanko Stritih je doma v Bistrici, tu je preživel svoja otroška in mlada leta, zato je vedno želel priti v svoj kraj. Leta 1965 so v Bistrici začeli z gradnjo blokov in potreba po novi šoli je bila očitna. Že pred letom 1970 je bilo sklenjeno, da bo v Bistrici šola in vrtec.

V oktobru 1973 -pred desetimi leti- je bila svečana otvoritev nove šole in Stanko Stritih opravlja naloge ravnatelja v njej vseh deset let. Ravnatelj Bračičeve šole pa je postal leta 1970, ko smo imeli svoje prostore v stavbi, kjer je danes Dom družbenih organizacij.

Pri svojem delu se je srečeval z mnogimi ljudmi. Vselej ga je mikalo, da bi učence kaj naučil in vzgojil v dobre in poštene ljudi.

Mnogokrat smo učenci poslušali vašo lepo, izbrano besedo, ki je bila vselej na pravem mestu. Kako naj mi negujemo tako besedo?

"V gimnaziji sem imel dober pouk slovenskega jezika. V nižji gimnaziji me je učil profesor Adolf Ivančič, v višji pa znani strokovnjak dr. France Tomšič. Kako negovati besedo? Vsako stvar je treba pretehtati, premisliti, poskušati najti besedo, ki zadene pravo mesto."

Večkrat ste poleg svojega dela nadomeščali učitelje v razredu, kadar so bili odsotni zaradi bolezni ali česa drugega. Kako ste se počutili med nami v razredu?

"V vsakem razredu sem se dobro počutil, če je bilo le kaj volje do dela, zelo dobro. Kdaj pa kdaj pa tudi ne, če prave volje za delo ni bilo. Kadar sem nadomeščal, sem se najraje odločil za pouk zgodovine ali slovenskega jezika."

Poleg rednega dela je bilo treba še marsikaj postoriti. Bi nam povedali še o Vašem delu izven šole?

"Volilna enota Bistrica me je pred leti izbrala za odbornika, da bi tako nekako z mojim posredovanjem in pomočjo v Bistrici lažje poskrbeli za urejeno okolje. Veliko smo takrat prostovoljno delali. Kot podpredsednik občine sem se ukvarjal z družbenimi, socialnimi, vzgojnimi ter različnimi društvenimi zadevami."

Rad ima planine. Planinci so Stanka Stritiha povabili medse, da bi kot podpredsednik pomagal Planinskemu društvu Tržič. In tako je tudi bilo. Planinsko društvo je dobilo svoje prostore na Trgu svobode. Danes je Stanko Stritih predsednik Planinskega društva Tržič.

Povedal nam je, da ga je vselej vodila misel, delati tam, kjer je najbolj potrebno. Veliko dela je bilo treba opraviti, ko je bil predsednik

gradbenega odbora za gradnjo kočice na Dobrči.

"Moramo biti povezani s krajem, z ljudmi. Všeč mi je, da je šola povezana s krajevno skupnostjo Bistrica. In to je vsa ta leta bila. V šoli so imeli krajanje Bistrice vedno svoj prostor. Šola mora živeti s krajem. Tudi drugod po svetu so šole odprte za družbena dogajanja. Vesel sem bil številnih kvalitetnih proslav, šolskih in za krajevno skupnost. Spominjam se koncerta umetnice, flautistke Irene Grafenauerjeve, ob otvoritvi svetovne razstave mineralov."

Vprašali smo ga, kaj svetuje bodočim, mladim učiteljem.

"Za učitelja naj gre tisti, ki lahko prenaša otroke, njihov hrup, ki lahko razume otroke. Te naj ne samo uči, ampak tudi vzgaja."

Poskusili smo predstaviti delo tovariša ravnatelja Stanka Stritiha. Ne vemo, če nam je to zaradi njegovih številnih dejavnosti tudi uspelo.

Najbrž nam je tudi sam kaj pozabil povedati.

Danica Aljancič, Andreja Primožič,
Bojana Dibič, Simona Zupan, Suzana
Hlebar, Marijeta Klemenč, Špela Ahacič,
Marijeta Dazman, Peter Hošir, Ermina
Čariborič

V novembru 1983

Nāše misli o tovarišu ravnatelju Stanku Stritihu

Vsak dan ga srečujemo v šoli. Ima zelo težko in odgovorno delo. Vzpodbuja nas k licenju in delu.

Letos, v mesecu septembru, ko smo obiskali naše xdomce, je šel x nami tudi tovariš ravnatelj Stanko Stritih.

Matja Valjavec, 7. razred

Vedno je skobel za naše xnanje.

Mateja Mlačnik, 6. xazr

Tovariša ravnatelja sem spoznala že prvi dan v prvem razredu. Je pravičen, tudi strog, če je potrebno. Źeli, da bi bili vsi dobri učenci.

Tadeja Popov, 7. razred

Na vsaki proslavi doda nekaj svojih
lepih misli. Vselej zaključí pro-
slavo z željo, da bi pri učenju
dosegli čim več.

Fatima Uradžić,
7. razred

Z njegovim vodstvom naša šola
selo napreduje. Tudi pri atletiki
nas opazuje. Razočaran je predvsem
takrat, kadar ne pojemo vse ma-
lice. Zato nas tudi opozarja.

Beti Huhar, 4. razred

V svojih govorih na proslavi nam
vedno priporoča kaj o delu in
učenju.

Ilva Aljančić, 6. razred

Blizu se novo leto in s tem tudi
čas, ko se od nas poslovlja naš
tovariš ravnatelj. Za njim nam
bodo ostali sami lepi spomini,
ki nam jih je vtisnil v srca.

Snita Potočnik, 6. razred

Aktiven je tudi izvršen izborskega dela, saj je predsednik Slavimskega društva Tržič. Tudi ko obratno mi svetuje pri delu in mi skoraj vsak njegov edlog sprejmemo, saj vemo, da ima velike izkušnje iz mladimi.

Kateja Glattmar in Petra
Lamarič, 7. razred

Uedno se razsema za stvari, ki bi bile v korist učencev. Kadar je komu potreben, se vedno vzame čas in mu pomaga.

Najbolj pa mi je ostalo v spominu, kako nas je v 6. razredu učil skoraj ves mesec. Kajti takrat je bila tovaršica Grosova bolna. V spominu so mi ostale njegove razlage, kako se je trudil, da bi ga vsi najbolj razumeli.

Janez Mrak, 7. razred

Kadar pri pouku tovaršica mi, tovariš namatelji ma pomoč hiti.

Ravnik Lidija in Toljanc Minka,
5. c

V spominu imam njegove besede: „I pridnostjo se
veliko doseže!“

Silva Klošir, 7. razred

Tedno najde prijerno besedo za vrabogar izmed nas.

Ingrid Dolin, 7. razred

I svojimi besedami nas je spodbujal k učenju.

Andreja Blažič, 5. razred

Tad ima šport in naše lepe gore. Ka planinski šoli
mam je predaval o naših lepih gorah.

Rosana Golmajer, 6. razred

Kas namratelj se zanima za vse.

Marko Ljumič, 6. razred

Jaz sem že veliko govoril o njim; bil sem zelo prese-
nečen, da mi je oporavil, ce sem kaj uspešil.

Igor Bontnar, 6. razred

Naš ravnatelj je zelo aktiven človek, saj ga vidimo
 na vseh predstavitvah in prireditvah. Takrat pripravi
 poseben govor, vzelj pa zeli videti program prošlov.
 Velikokrat pride v solo tudi popoldan in pogleda,
 s katero dejavnostjo se ukvarjajo učenci naše šole. Ko
 je bila tovarnica Janika Grosova zaradi bolezni
 odsotna, je njeno delovnost prevzel on in nas
 poučeval zgodovino. Kot nam, je zelo aktiven plami-
 nec in je skoraj vsako nedeljo v gorah, če je le
 lepo vreme. Zastopal je našo šolo tudi izven naše
 domovine, kot na primer v Beutlingenu in Zajčarju.
 Zdaj lo odšel, zato nič narmišljamo o njegovem delu.

Lajo Ilofic, 7. razred

Ž ravnateljem smo odšli na sničanje
 borov Bratčeve brigade na obotranjskem.
 Tam se je sničal s starimi znanci.
 Tudi takrat nam je govoril, kako
 moramo ohraniti izročilo naši knalni bosti.

Danica Stjanič,
 7. razred

Spoštujemo ga in ga imamo radi.

Lajo Karner,
 7. razred

Želi, da bi bili vsi dobri učenci. Tadeja,
 7. razred

Ko je bila naša tovarišica bol na, nas je učil tovariš ravnatelj Stanko Stritih. Pisali smo matematično kontrolko. Drugo uro nas je spraševal pesmico. Prvič sem ga videla v prvem razredu, ko je prišel v Leše. Pregledoval je zvezke in spraševal je, kako bremo. Tudi moj zvezek je pregledal. Rekel je, da je dober.

Suzana, Karla

V prvem razredu nam je tovarišica predstavila tovariša ravnatelja. Kmalu potem sem ga srečala. Pozdravila sem ga. Vprašal me je, v kateri razred hodim.

Vesna

Tovariša ravnatelja sem prvič srečala na Bistriški planini. Z atijem sta pela pesmi. Nisem vedela, da ga pozna.

Martina

Naš ravnatelj rad hodi v planine. Najraje pa na Dobrčho.

Fadil

Tovariša ravnatelja sem prvič videla v prvem razredu v Kovorju, ko smo postali pionirji.

Polona, Marjeta

Tovariš ravnatelj je vodja šole. Hodi po razredih in gleda, kaj delajo učenci. Poskrbi, da se ne jagamo po šoli.

Klemen

Ravnatelj skrbi za red na šoli. Pripravlja razna sporočila za pionirje in mladince. Skrbi, da popravijo razne stvari na šolski zgradbi.

Žiga

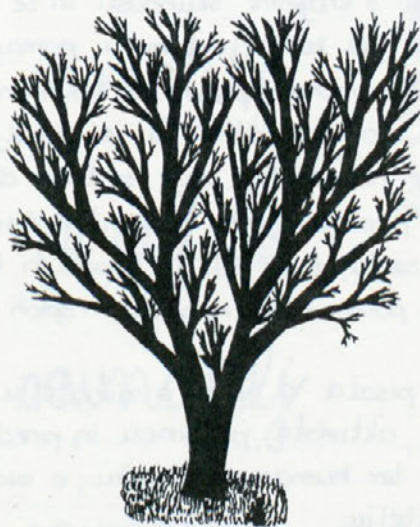
Ravnatelj podpisuje spričevala.

Tomaz

Tovariš ravnatelj je prijeten možak, zato ga spoštujem.

Romana

4. razred

Vem, da zelo ljubi naravo, še posebno planine. Urelin ure bi ga poslušala, ko je govoril o planinah. Kako živo je znal prikazati vsako podrobnost, kako zanimiva je bila njegova pripoved, nikoli dolgočasna ali dolgočasna. Velikokrat sem ga srečala pri različnih dejavnostih, tudi v krajevni skupnosti, med odraslimi. Takrat je bil presenečen. Kako je mogoče, da osnovnošolka aktivno dela v krajevni skupnosti; me je potem vprašal. Ravno tako sem se jaz spraševala, kako je mogoče, da naš ravnatelj lahko aktivno dela tudi v krajevni skupnosti in še številnih društvih. Vodi ga zavest, da mora pomagati drugim, mlajšim, da mora opraviti še to in ono, da mora narediti to, kar lahko. Pa je dovolj že nasvet ali dober namen. Kar raje se lotim dela, če me "na pot" popelje njegov nasvet. Prisrčna, dobronamerna beseda, ki mi želi le uspeh. In kar dolžnost se mi zdi potem nekaj napisati, in sploh mi ni težko.

Še bi lahko pisala o njem, o ravnatelju, za-
služnem krajanu, aktivistu, planincu in predvsem
dobrem, prijaznem ter humanem človeku; o svojem
učitelju in vzgojitelju.

MARJETA KLEMENC, 8. razred

Naš samatelj

Naš samatelj

Naš samatelj

Naš samatelj

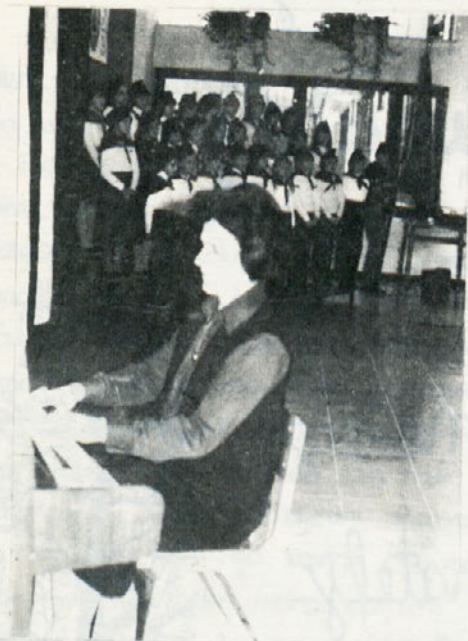
Naš samatelj

Naš samatelj

Naš samatelj

Naš samatelj

Tovarišica Jožica

Pavčičeva

Tovarišica Jožica Pavčič je zaključila svoje delo na naši šoli sredi preteklega šolskega leta. Prosili smo jo, če nam za našo glasilo pove nekaj o svojem delu in življenju. Ustregla nam je in nam v pismu poslala svoje razmišljanje o sebi.

"V družini sem bila najmlajša. Spominjam se, da sem si nenehno želela družbo svoje sestre in brata. Kasneje pa sosedovih. Igra-li smo se šolo. Mlajši smo bili šolarji, starejši pa učitelji. Bila sem srečen otrok, v šoli in doma. Doma sem nenehno uhajala v očetov hlev k živini. Brat je imel zajčke, teta pa kokoši. Skratka, živali in družba otrok so oblikovali moje življenje.

Vsa lepa razpoloženja otroških let je prekinila vojna, ki je za vsakogar izmed nas prinesla povsem nova, težka spoznanja. Otroci smo čez noč prerasli iz brezskrbne igre v resno življenje. V nas je vzknilo novo spoznanje: dolžnost sodelovati s partizani. Skojevci so nas seznanjali z nalogami. Tako smo ponoči po hišah pisali razna gesla, kot npr.: Živela OF! Živeli partizani! Dol s fašizmom! Te parole smo pisali z mastno rdečo barvo, ki jo je imel moj oče. Imeli smo majhno ročno stavnico, v naši mesnici pa dovolj papirja. Tako smo lahko natisnili letake, te pa trosili po šoli in drugod. Seveda smo to počeli zelo previdno. Nemška straža nam je pri vhodnih vratih šole pregledovala šolske torbe. Naše sodelovanje s partizani se je razvilo v prave akcije. Nemškim patroljam s psi smo se izogibali v mestu, še bolj pa izven mesta. Pregarjala in ovirala nas je policijska ura, ko nis-mo smeli več na cesto. Za našim vrtom je bila nemška postojanka. Pri izvrševanju naših akcij smo se vračali tudi med policijsko uro, ker smo čakali partizane. Zakasnela pot domov ni bila pri-jetna, ker je bilo na poti do doma mnogo ovir. Tvegali smo dostikrat, pogum in iznajdljivost sta bila naše geslo.

Prišla je svoboda. Še naprej sem želela biti z mladimi. Želja se mi je uresničila. Že skoro eno leto je, kar sem v pokoju. Vem,

da sem izbrala pravo pot. Še enkrat bi jo. V letih dela me je zanesla pot v Dom vojnih sirot v Polzeli, kjer sem do otrok razvila materinska čustva, čeprav sem bila še mlado dekle. Tako zelo so tisti otroci potrebovali mojo pomoč.

Delala sem tudi na gradu v Tržiču, v Domu igre in dela (DID). Tu so otroci preživljali tudi nedelje, avtobusnih zvez takrat ni bilo. V DID-u so bili otroci iz oddaljenih okoliških vasi. Z njimi sem živela pravo družinsko življenje. Bila sem z njimi v času bolezni, ko so prebolevali nevarne nalezljive bolezni.

Nekaj časa sem bila zaposlena v Kranju, v Prešernovem domu.

Zadnja leta sem bila na Bračičevi šoli. Največ sem učila tretji razred. Z učenci smo se dobro razumeli. Rada sem delala s pevskim zborom, nastopali smo na šolskih proslavah. Spominjam se, kako nam je uspel nastop za otroško oddajo VESELI TOBOGAN. Tudi starši so bili zadovoljni s pevskim zborom.

Zaradi potreb šole sem nadomeščala in učila otroke v Kovorju in Križah. Povsod sem se z otroki dobro razumela, ker sem jih imela rada.

Vso srečo vam vsem želi nekdanja tovarišica Jožica Pavčič."

Tovarišici Jožici Pavčičevi se lepo zahvaljujemo za njene misli, ki jih je napisala za Stezice. Obenem se ji zahvaljujemo za vse, kar je storila za nas.

V osmem razredu sem, in rada se spominjam, kako je bilo v nižjih razredih. Posebno tretjega razreda se spominjam. Takrat nas je učila tovarnišica Irma Lipovec. Toda imela je hudo prometno nesrečo in nekaj mesecev nas je učila tovarnišica Jožica Pavčič. Prav njej veljajo nekateri moji prijetni spomini.

Že v tretjem razredu smo bili precej neugnanj, tovarnišice se nismo več bali kot v prvem in v drugem. Kladar smo se preveč razživelj in razžerili tovarnišice, nas je ostevala, češ, zaradi nas se je tovarnišica Irma ponesrečila. To je govorila zato, da bi nas umirila. Njeno potrpljenje z nami je bilo neskočno. Čeprav smo bili zelo neobgljivi in trdih glav, se je trudila z nami. Na to me spominja še posebej to, da je ostala z nami po pouku v varstveni vozačev in se pogovarjala z nami. Skupaj smo pisali domače isloge in tovarnišica nam je pri tem precej pomagala.

Ko sem končala tretji razred, sem jo videla, kako se še vedno neutrudno ukvarja z otrobi in jih vodi na prostavoh. Že nekaj sošolci smo se z njo srečali ravno tisti dan, ko je šlo v poljo. V pogovoru nam je odbrnila, da je študirala ob delu, kar gotovo ni bilo lahko.

Sedoaj, ko končujem osnovno šolo, se večkrat spominjam mojih dni iz nižjih razredov in z gotovostjo lahko trdim, da sem tovarniško Jožico Pavčič ohranila v lepem spominu.

Jada Šemrov, 8. razred

Pri njej smo imeli pevski zbor, saj je odlično znala igrati na klavir. Peljala nas je tudi v tovarno Šeko in tovarno Lepenka, kjer je bilo zelo zanimivo. Za nami je tovarniška Poličerova še en razred, potem pa se je njena šolska doba končala. Veselo šolsko leto, ki smo ga preživeli s njo, mi bo vedno ostalo v spominu.

Mita Potočnik,
6. razred

Večkrat smo šli s njo na travnike in se tam učili o naravi.

Tanja Kupan,
6. razred

Bila je živahna, ljubila je živali in rada se je šalila. Večkrat je omenjala tudi svojega psa.

Ustgali so nam lepi spomini na tovarniško Jožico Pavčič.

Lilva Hjančič,
6. razred

Tovarišica Jožica Pavčič je nekaj časa poučevala tretje razred na naši šoli. Po končanem pouku v razredu je imela vaje s pevskim zborom. Tudi jaz sem pel v njenem zboru. Tovarišica Pavčičeva se mi je zdela zelo potrpežljiva in je imela z nami veliko dela. Čeprav se je učila malo razvijala, sem čutila, da nas ima rada. Vedno sem jo z veseljem poslušala in opazovala pri igranju klavirja. Pred vsakim nastopom nas je tako naučila peti, da smo bili vedno pohvaljeni s profesorjem, učitelj na smo dobili tudi bukse. Dekleta smo bila oblečena v belih puloverjih in modrih krilih, fantje pa v temnih hlačah in belih srajciah. Vedno nas je spremljala na klavirju. Ni bilo nikomur zapeli drugače, kot nas je naučila ona.

Anja Botinc, 5. razred

Tovarišica Pavčičeva nas je učila peti v zboru. Lepo nas je postarila v zbor in nas naučila peti, zato smo je zelo hvaležni. Naučila nas je himno in tudi druge pesmi. Peljali nas je tudi v Dom Petra Učarja, tam smo oskrbovanam zapeli naše pesmi.

Nataša Peruuš, 5. razred

Rada nam je pripovedovala razne do-
godke iz mladih dni. Nekaj časa je vodi-
la pevski zbor, v katerem so učenci peli
vesele permi.

Imela je tudi pra, pokazala nam ga
je, ko smo odšli na ogled Humnikove hiše.
Ker smo se preveč vteli okrog njega, ga
je odpeljala domov. Vse učence je imela
zelo rada.

Mirjana Črnivec in
Nataša Čpris, 6. razred

Bila je živahna, ljubila je šivati in
rada se je šalila. Večkrat je omenjala
tudi svojega pra.

Ostali so nam lepi spomini na tovari-
šico Jožico Bvčič.

Silva Aljančič, 6. razred

Za tovarišico Jožico Bvčič so mi ostali
sami lepi spomini.

Tamara Pavlovič, 6. razred

že dolgo je tega, odkar smo bili v prvem razredu, že celih sedem let. Ubi, ki smo iz Kavolja in naštniki iz bližnjih vasi, smo hodili v podružnično šolo v Kavot. Tisto leto smo zamenjali več tovaršic. Med njimi je bila tudi tovaršica Jožica Pavlič. Ubi otroci smo jo imeli radi.

Urška Penjak, Maja Pavčelj, Barbara Kem in
Katja Klodnik, 7. razred

V tretjem razredu me je učila tovaršica Jožica Pavlič. Bila je zelo dolga. Tčasih nam je povedala nekaj veselega in mi smo se smejali. Toda, ko se je šlo za učeno, je šlo za resno. Hvala ji za vse trud. V mojem srcu bo ostala v svetlem spominu.

Tomaz Kodet, 7. razred

Še nas le učila, ampak nam je tudi drugče pomagala. Če se je komu od učencev stgala natančnica, ga je potolačila in mu jo razšla. Z nami je bila dolga in prijazna.

Katja Razinger, 6. razred

Tovarišica Lea

Grumova

V ponedeljek, 14. novembra 1983, je v Tržiču zapadel prvi sneg. Nekaj učencev in dve tovarišici smo obiskali tovarišico Leo Grum.

Ko smo se vzpenjali po lesenih stopnicah hiše, kjer živi, smo si ogledovali akvarele, ki so na stenah v predprostoru. Pozdravili smo se in tovarišici podarili šopek cvetja. Povabila nas je v dnevno sobo, kjer smo videli akvarel Breze in sliko, ki prikazuje kozolec z njegovo okolico, po stenah pa je polno njenih gobelinov.

Prosili bi vas, če bi nam najprej povedali nekaj o svojem pedagoškem delu:

"Po vojni sem varovala otroke v hiši pri Bonceljnu, kjer sva dve dekletki skrbeli za petdeset otrok. Po enem letu sem odšla v šolo in se ob delu pedagoško izobrazila. Nato sem delala tri leta v Domu igre in dela v Tržiču. Še pred tem pa sem se vozila v Kranj v Mladinski dom. Danes je v tisti stavbi nekaj oddelkov šole s prilagojenim programom. Tam sem skrbela za učence, stare do šestnajst let, ki so bili brez staršev. Potem sem iz DID-a prišla na staro tržiško osnovno šolo. Učila sem prvi razred, kjer je bilo petdeset otrok. Zelo sem hvaležna starejšim učiteljicam; Heleni Hribarjevi, Vladimiri Perhavčevi, Mariji Koširjevi in drugim, ki so me vpeljale v delo. Z njimi sem imela dobre stike. Moj prvi ravnatelj je bil tovariš Mirko Brejc. Učila sem vse nižje razrede, enajst let pa prvi razred. Eno generacijo sem učila kar pet let, od prvega do petega razreda. Učenje je bilo takrat težko, ker ni bilo učbenikov, učne načrte je delal vsak učitelj sam. Inšpektor Jože Kožuh me ^{je} pohvalil, da znam najti stik z otroki. Leta 1954 je prišlo do šolske reforme, ukinili so nižjo gimnazijo. Zapustila sem to šolo in se zaposlila na osnovni šoli heroja Bračiča, na kateri je bil ravnatelj Janko Regvat. Učila sem različne razrede: prvega, drugega, tretjega, četrtega in petega. Rada sem učila vse predmete, posebno pa glasbeno vzgojo, kjer smo veliko peli. Ker je bilo pomanjkanje učiteljev, sem deset let učila dva razreda, vsak dan, razen četrtkov in nedelj, dopoldne in popoldne.

Če bi še enkrat izbirala poklic, bi se verjetno ponovno odločila za poklic učiteljice, saj sem to delo vedno z veseljem opravljala. Največ službenih let sem prebila v prvem in drugem razredu, najmanj pa v četrtem razredu."

Kaj se vam je zdelo v vašem poklicu najbolj težko?

"Nova metoda matematike. To je bila velika sprememba. Hodili smo na seminarje v Celje, Kranj in Ljubljano. Morali smo zelo zelo natančno pisati načrte za pouk.

Na stari šoli je bil pouk v visokih in mrzlih učilnicah. V prostorih te šole sem stanovala petnajst let, ko je bil moj mož tam ravnatelj.

Težko mi je bilo tudi takrat, ko sem več let učila v petem razredu, potem pa sem morala nazaj v prvi razred."

Sodelovali ste tudi v veliko izvenšolskih dejavnostih.

"Da, teh je bilo kar precej. Spremljala sem pevski zbor, ki ga je vodila tovarišica Heda Ogrisova, za 1. maj smo prirejali parade, imeli smo razna tekmovanja, sodelovala sem pri različnih proslavah in razstavah. Štiri leta pa sem učila tudi predšolske otroke. Mala šola je bila takrat trikrat na teden po tri ure. Bila sem med prvimi učiteljicami tega pouka v Tržiču. Velikokrat smo učenci pisali tovarišu Titu."

Od vsega začetka ste z otroki obiskovali kolonije na morju. Kaj nam lahko poveste o delu v kolonijah?

"Da, prve tržiške kolonije so bile v domu v Portož^ožu. Skupaj z možem sva skrbeli za šolske in predšolske otroke, po moževi smrti sem s tem delom nadaljevala. Kolonije so bile v Poreču, Opatiji, Debelem rtiču, Novigradu, Stenjaku. Vedno me je vlekelo v kolonije. Tam sem delala tudi po šest tednov med počitnicami. Delo je bilo organizirano, spontano pa so nastajale razstave, vezenje, petje in igre. V skupinah, ki sem jih vodila, je bilo največ tržiških otrok. Delo je bilo odgovorno. Nekoč se je dr. Vladim Premrov pošalil, da sem kolonijski maček."

Delali ste tudi v Društvu prijateljev mladine.

"Janez Grum je bil prvi predsednik DPM. Prirejali smo razne predstave za otroke: maškarado, kolonije, gostovanja, igrice, lutke, obiskoval nas je tudi dedek Mraz. Za odrasle smo organizirali razna predavanja, ki smo se jih udeleževali tudi prosvetni delavci.

Potem je delo predsednika prevzela tovarišica Draga Korenova. Danes tega društva ni več, to leto pa si prizadevamo, da bi v Tržiču DPM ponovno zaživelo."

Kaj pa delo v naši šoli v Bistrici?

"V Bistrici sem učila deset let, največ v drugem razredu. Vodila sem več izvenšolskih dejavnosti. Moj konjiček je bilo vedno vezenje, tega sem učila tudi moje učence. Največ smo vezli prtičke. Še sedaj me obiskujejo nekatere bivše učenke in skupaj vezemo."

Ste imeli kdaj težave z otroki?

"Redkokdaj. Delo sem opravljala mirno in potrpežljivo. Večkrat sem sama zadrževala otroke, ki so se težko učili, jih dodatno učila in jim pomagala."

Kaj boste delali sedaj, ko ste v pokoju?

Zelo bom pogrešala otroke, saj sem med njimi preživela petintrideset let, med šolskim letom pa tudi med počitnicami v kolonijah. Hodila bom v planine, na izlete, potovanja, v naravo in brala bom knjige." Kakšen nasvet bi dali tistim učencem, ki se odločajo za učiteljski poklic? "Če ima rad otroke in je mirnih živcev, naj se odloči za ta poklic."

Kdaj ste se odločili za ta poklic?

"Ko sem hodila v prvi razred, me je učila tovarišica Renata Šavnik in že takrat sem sklenila, da bom postala učiteljica."

Tovarišici Lei Grumovi smo se lepo zahvalili za prijeten razgovor.

Intervju s tovarušico Leo Grum so oblikovali – Alenka Brezar, Marijeta Doznan, Marko Rajkovič, Branka Dnafelje, Bojana Ribič, Silva Hošir in Tanja Bogarčnik.

Učiteljice Leo se spominjam kot voditeljice skupine v koloniji na otoku Stenjaku. Večkrat sem bila v njeni skupini. Vedno je bila potrpežljiva in nikoli se ni prepirala z nami. Vsi v skupini smo jo spoštovali in jo ubogali. Veliko smo ji pomagali. Večkrat nam je dovolila, da smo si sami izbrali plažo, ki smo nam bile všeč. Tam smo se večkrat tudi pozabavali s tovarušico Leo. Tovarišica Leo je vodila tudi oddelke, kjer smo izdelovali nočna dela. Veliko nam je naučila.

Tanja Jerman, 5. razr.

Tovarišica Lea je bila zelo dobra u
mami, le mi učenci smo jo večkrat
razjezili. Tega mamu mi zamerila. Se bolj
se je potrudila in mas razveseljevala o
kakšni igri in izdelovanjem ptičkov.
Tudi mi, dečki, smo jih delali. Veliko
mam je pripovedovala o vojni, o lepem
vedenju, o čistoti. Pri malicah mas je
moralu vedno misiti, da se mislo
preživati. U koncu rokohega leta je bilo
vsem zelo težko pri vcu. U slovesu je
vsem še enkrat dejalu, maj bomo pridni
in maj se še bolj pridno učimo. Se ho
smo hodili v tretji razred, mas je
obiskala in ohoaj za vsakega
vprašala, kako mu gre.

Jančar Igor,
4. razred

Tovarišica Lea Lynum je pripovedovala, kako je
delala med vojno.

Limon Zupari, 3. razred

Tovarišica Lea Lynum mas je naučila veliko
pesmic.

Linn Bartli,
3. razred

Tovarišica Lea Grum je bila zelo prijazna.
Bila je dobra in mam ji veliko povedala.

Andreja Uršnik, 3. razred

V različni drugega šolskega leta smo se učili pred
šolo. Nestrpno smo čakali, kdaj tovarišica mar bo
publicala. Imela različni svoje ime in priimek. Učitel
sem v skupino, ki jo je publicala tovarišica Lea Grum.

Učiteljica mar je v razred. Predstavila se mam ji: "Sem
Lea Grum, učila vas bom vse leto in upam, da
se bomo dobro razumeli."

Kadar smo šli na izlet, je rada pela z mam.

Uč koncu šolskega leta je vsem razšlela dobre
uspehe, Vedno jo bomo imeli v lepem spominu.
Kadar jo srečam, se mi prijazno nasmije.

Milana Alič, 4. razred

V drugem razredu me je učila Lea Grum. Z njo smo
se dobro razumeli.

Učila je bila, če smo imeli urjine domače naloge
in če smo znali.

Bogačnik Tanja,
7. razred

Bila je odlična ženska. Nas
stroke ji veliko naučila. Se danes
hranim sveže s vajami, ker smo
vs veliko pisali. Učno snov nam je
vedno dobro razložila.

Šlibar Mirko,
4. razred

I tovarišico smo imeli tudi uro
hlepčenja.

Darjama Žabhar,
3. razred

Pri tovarišici Lei je bilo lepo.

Janežič Boštjan,
3. razred

Naučila nas je veliko permi.

Tanja Khačič,
3. razred

Tovarišica Lea Gurm je bila moja
najboljša tovarišica. Pri njej smo
delali potičke za mamice, za osmi
marec. Malo smo ji pa tudi nagajali.

Marijana Bošhor,
3. razred

Tovarišica Lea me je veliko naučila.

Limona Božnar,
3. razred

Kadar smo šli na sprehod, nas je opozarjala, da moramo hoditi tiho.

Lomira, 4. razred

Tovarišico Leo Gurm sem imel rad, zato sem ji poslal razglednico.

Ahacii Gregor,
3. razred

Tovarišica Lea Gurm je bila same najboljše učiteljica. Rada se je pošolila z mami.

Balantič Peter,
3. razred

Tovarišica Lea je učila tudi moji dve starejši sestri. Učarim mam je rekla, da nas ima rada, kakor da bi bili njeni otroci. Bila je vedno nasmejana in dobre volje.

Ilari Tomlej,
3. razred

Član, ko nas je učila tovarnišica Lea, je hitro minil in kmalu je prišel radnji dan šolskega leta. V šoli smo dobili spričevala, tovarišici pa smo za njen trud dali darilo in šopek.

Tovarišica Lea Gyumu je bila stroga in pravičnica tovarnišica, zato smo radi hodili k njej v šolo. V šoli nam je večkrat priporočevala, kaj je delala med vojno.

Tridor, 3. razred

Učariki me je tudi pohvalila. Takrat, ko smo šli na izlet, sem obljubil, da bom priden. Drugi dan smo šli na izlet in sem bil priden.

Čeliharč Aleš, 3. razred

Š kovanico Leo smo se dobro razumeli.
 Učitelj nam je pripovedovala, kako je
 bilo, ko je bila še majhna. Najraje pa
 smo ji prisluhnili, ko je začela pripovedovati
 dogodke iz svojih vojnih dni. Vedela
 nam je veliko povedati, mi pa smo jo
 z zanimanjem poslušali.

Učitelj je prišla v naš razred še malo
 utrujena. Mi pa je mirno razumeli in
 smo bili zelo glasni in gasignani.

Toda kmalu nas je znala umiriti.

Veliko nas je naučila. Imeli smo jo radi.

Učiteljica leta se je poslovila. Ni
 zapustila samo drugega razreda, ampak
 tudi solo.

Barbi Špehar,
 3. razred

Pri njej smo delali potičke. Imela
 nas je rada. Bila je prijazna.

Mojca Janc, 3. razred

Veliko različnih del postane
 delavci naše šole, da lahko
 teče delo učencev iz dneva v
 dan, iz leta v leto. Popravlja-
 li smo jih, kakšno je delo
 v šolski knjižnici, v kuhinji,
 kaj delajo naše maršilke in
 hišnik.

Naše mažilke

Odločili smo se, da se z našimi snažilkami pogovorimo o tem, kaj vse je treba postoriti, da so naše učilnice čiste in kako poteka njihovo delo.

Za pogovor smo poprosili tovarišico Micko Praprotnikovo.

Sprejela nas je z nasmehom sredi pravkar očiščene učilnice. Posedli smo po klopeh in ji prisluhnili.

"Na naši šoli sem že enaindvajset let. V teh letih so se zamenjali že štiri hišniki. Delo opravljam z veseljem, ker imam rada mlade ljudi in sem rada z njimi."

Česa se dobro spominjate, ko ste bili še na stari Bračičevi šoli?

"Na staro Bračičevo šolo me spominjajo mrzli prostori, kjer so bili težji pogoji za delo. S sodelavko sva sami prinašali vodo in jo grela na štedilniku. Šola je bila stara, dvonadstropna, z osmimi učilnicami. V njej sva bili zaposleni le dve čistilki."

Deset let že skrbite za čistočo v novi šoli.

Povejte nam, prosim, kaj o svojem delu. Kakšne so težave in kaj je dobro?

"Da, res je, že deset let skrbim za čistočo v novi šoli. Delo je naporno in težavno in predvsem odvisno od otrok. V nekaterih učilnicah učenci bolj pazijo na čistočo. Tega sem vesela, ker vem, da učenci cenijo naše delo. Učenci so seveda različni, nekateri bolj, drugi manj redoljubni. Lahko pa rečem, da učenci zadnja leta bolj pazijo na red in čistočo v učilnicah."

Kam spravljate najdene predmete učencev?

"Pozabljene predmete učencev puščamo kar v garderobi, ker za te ni primerne prostora. Pred leti smo ta prostor imeli, sedaj ga za to ne uporabljamo več."

Vsi vemo, da imate radi rože. Kako skrbite zanje?

"Ob preselitvi v novo šolo so nekateri učenci prostovoljno prinesli lončnice od doma, te smo postopoma razmnoževali. Vršiček za vršičkom in rož

je bilo vedno več. Otroci so *pravili* takole: "Tam, kjer je Micka, so tudi rože." Rože me pri delu osrečujejo. Rada jih imam, vendar je z njimi veliko dela."

Zahvalili smo se tovarišici Praprotnikovi za zanimivo pripovedovanje in se napotili še k tovarišici Mariji Železnikovi, saj prav ona čisti učilnice v zgornjem traktu, kjer smo vse dopoldne največ učenci višjih razredov.

Povedalaje, da je naporno popoldansko delo ne moti. Razočarana pa je takrat, kadar ugotovi, da učenci namenoma uničujejo šolsko pohištvo in učila ali delajo škodo. Dostikrat bi jim prihranili mnogo truda, če ne bi metalimazanih gob v okenska stekla. Na nas se ni jezila, saj brez razumevanja otroške razigranosti delo v šoli ne bi bilo mogoče.

Podobnega mnenja sta še tovarišici Nedeljka Kukić in Marjeta

Zapiskale: Nada Hošir, Mirjam Zupan, Bešter.
Polona Stamecar, 8. razred

NAŠA ČISTILKA MANJA

Na šoli imamo poleg učiteljev, ravnatelja, tajnic, hišnika in kuharic tudi čistilke. Skrbijo za čistočo naše šole.

Tovarišica nas je poslala, naj se pogovorimo s čistilko Manjo. To je mamica našega sošolca Srečka.

Povedala nam je, da je doma v Šentjurju pri Celju. Tam se je izučila za čevljarja. Ker doma ni bilo dela, je našla zaposlitev v Planiki v Kranju. Tam se je kmalu poročila. Ker z možem nista imela stanovanja, sta se zaposlila na naši šoli pred trinajstimi leti. V stari šoli sta stanovala nekaj let. Mož Lado je bil hišnik, Manja pa snažilka. Potem sta dobila stanovanje v bloku v Bistrici.

V šoli mora biti že ob petih zjutraj, da še pred pričetkom pouka pospravi telovadnico. Dopoldne pospravlja za nemarnimi učenci mize v jedilnici. Pomaga v kuhinji. Tudi v trgovino mora po stvari, če jim v kuhinji zmanjkajo. Večkrat jo poiščemo tudi mi, da nam da krpo in omelo, da počistimo, če kaj polijemo. Pravi, da bi bila zelo zadovoljna, če bi učenci bolj skrbeli za red v jedilnici.

Njen delovni dan je precej naporen. Zasluži pa malo in s plačo ni zadovoljna. Z milijonom zelo težko preživlja tri otroke.

Povprašali smo jo, kaj dela v prostem času. Povedala je, da ga ima zelo malo. Takrat rada plete in kvačka.

Prijazni snažilki Manji smo se lepo zahvalili za razgovor. Na koncu je dejala, da bo še naprej skrbela za čistočo šole.

Uroš, Srečko, Saša, Žiga,
Vesna in Martina iz 4. a

„Deset let sem opravljala delo ravnateljice v popolnoma danškem času. Delovni čas je bil primeren zaradi varstva otrok. Zadnja tri leta pa delam samo dopoldne, začnem že ob 5^h, domov odhajam po 13 uri. Delo, ki ga opravljam, je zelo različno. Bregam tudi v kuhinji, pri malici in kosilu, skrbim za čistočo in je delnici. Koda sem med otroki in želi in tudi delo mi je všeč, osebnih dohodkov pa ne prejemam.“

Manja Resman

Naše kuharice

Učesaj smo bili na obisku v naši šolski kuhinji. Pozdravili smo kuharice, one pa so nam povedale, kakšno je njihovo delo. Koliko kruha morajo razrezati vsak dan, da nam pripravijo malico! Ko začnejo pripravljati kosilo, je potrebno še več dela! Sekajo meso, lupijo krompir, režejo korenje, pečejo solato in kaj vem kaj še vse. Te stvari imajo razne stroje, ki so jim v pomoč. Toda brez pridnih rok kuharic ne bi bilo nič.

Barbara Petek, 6. razred

Naše kuharice so zelo pridne in delovne. Vsak dan morajo skuhati kosilo in malico. Kuhajo in pripravljajo emulzije, krompir, meso in solato. Učesaj pa tudi kakšno slaščico. Tovariš Danilo Klafner vsak dan pripelje šivla za malice in kosila. Kuharice morajo kuhati kosilo in malico vse šolsko leto.

Na šoli je pet kuharic, ki so zelo prijazne. Če učesaj zmanjka malice v razredu, nam takoj dajo drugo.

Velibor Barajević, 4. razr.

Tatjana Žonta, Marija Resman,
Draga Čadež, Mojca Čadež in
Minka Ilašir

Na naši šoli imamo kuhinjo, ki je zelo moderna opremljena.

Ima zelo praktične stroje, ki kuharicam dajejo delo, vseeno pa imajo tudi one veliko dela. V šoli malica je skoraj vsi učenci, teh je skoraj 800, potem si lahko mislimo, koliko dela imajo kuharice, poleg malice pa imajo učenci še kosila. Malica nam je všeč, posebej pa se veselimo endončnice, ki bomo jo začeli pred bratrim dobivati. Všeč pa so nam tudi dadke jodi, tor so pudingji, mlečni riz, mlečni kromelj in evrocremi.

Bleq kuhinje imamo tudi jedilnico, v kateri lahko malica pridelimo šestdeset učencev; večina učencev pa malica v učilnicah. Jedilnica mora biti kmerdij posproveljema, kar kar skrbijo tudi učitelji.

Z našimi malicami in kosili sem tudi jaz zadovoljna.

Ramiza Karmzić, 6. novbr.

Kosilo jzm v šoli.

Dajraje imam pise krompir.

dajboljše kame skuha mamica.

Dani Kovacic, 2. novbr.

Učarsh imamo tudi endončnico. Je zelo dobra, kato jo rad jzm.

Branbo Liska, 4. novbr.

Šestnajst od sedmih smo učenci šestih razredov
odšli v odlično kuhinjo, kjer pridne kuharice ku-
hajo malico in kosilo za učence in učitelje.

ko smo stopili v kuhinjo, so nas kuharice
lepo sprejele. Tovaršica dimba Josip nas
je popeljala po kuhinji, tovaršica Tatjana Ko-
nta pa je takrat rekala salamo za malico.
Povedala nam je, da mora narediti dvainajst
kg. salame in dvainšedemdeset kg kruha.
Ker pa je tovaršica Mojca Čadež še re-
klyla korenje za kosilo.

Tovaršica dimba nam je povedala in
pokazala dva kotle, posode za praženje in
štedilnik. ko smo jo vprašali, če se ji vidi
kuhinja dovolj velika, je potrdila, le da je
peca pre majhna. Pokazala nam je tudi
stroj za pomivanje posode in povedala, da
morajo splakniti, in katerih smo pili kakor
ali kavo, saj se drugače stroj zamaza. Dva-
mi pa nam je pokazala še tri korita, prve-
ga za splakovanje skodelic in krožnikov, dru-
gga za pomivanje loncev in tretjega za pra-
nje zelenjave.

Ob koncu pogovora smo se našim kuha-
ricam lepo zahvalili in odšli k prouku.

Andreja Primožič, 6. razr.

Naša šola ima lepo kuhinjo: Kuharica mamu pripravljajo malico in kosilo. Škrama ne mi rudi dolna in okusno pripravljena. Lepo so meso nimamo posebno rudi, vseeno vse najem. Škadar pa mi je kuhinja jedi zelo všeč, prosim kuharico, da mi je še malo maloži. Vse kuharice v naši šoli so zelo prijazne.

David Kragoj, 4. razr.

Kuharice mamu kuhajo malico in kosilo. Vsaki dan delajo. Za malico mam naredijo razne jedi. Jaz nečem, da so pridine. Za kosilo pripravijo krompir, solato, omakado, žgance.

David Žor, 4. razr.

Čemu, da zelo dobro kuhajo, ker sem morda ma kosilo. Kuharice mam pripravljajo tudi malico. Pripravijo mam vedno zdravo hrano.

Altaša Stritih, 4. razr.

Naša kuhinja je urejena in čista. Koristimo namjo, razgladamo veliko štedilnik in veliko kotla, v katerih kuhajo emolomnice, mleko in čaj.

Škrama Golmajer, 6. razr.

Ko pridem iz šole, kosim doma. Najraje jem juho in piščančja. Najbolj dobro skuha mama.

Mojca Marin, 2. razr.

Kosim v šoli. Najbolj mara mami. Najraje jem palačinke, pire krompir, "cmokove knedle", jajca, kruh, rezke in jesprenj.

Jasmina, 2. razr.

Kosilo jem v šoli. Najraje imam pire krompir. Najboljše name skuha mama.

Dani Korošič, 2. razr.

Jaz imam doma in v šoli kosilo. Najrajši jem čokolino.

Polona, 2. razr.

Jaz kosim v šoli. Najrajši jem rižev marastek. V šoli in doma dobro skuhajo.

Martina, 2. razr.

Jaz imam kosilo v šoli. Najraje jem piščančja, pire krompir in špinacio, spagete, čespljere cmoke.

Andreja, 2. razr.

Katere tovarišice so zaposlene v naši šolski kuhinji?

"V kuhinji so zaposlene Mojca Čadež, Tatjana Žonta, Angelca Ribič in Marija Košir.

Tovarišica Angelca Ribič je zaradi bolezni odsotna od 7. marca letos. Njeno delo so si porazdelile Draga Čadež (honorarno), Manja Resman in Anica Bešter.

Tovarišici Olga Demšar in Minka Košir sta dva meseca kuhali za učence naše šole na stari Bračičevi šoli. V novembru 1973 sta svoje delo začeli opravljati na novi šoli v Bistrici. Po šestih letih je Olga Demšar odšla na lažje delovno mesto, Minka Košir pa je prevzela vodstvo dela v kuhinji. Najdlje sta v naši kuhinji Minka Košir in Angelca Ribič. Mojca Čadež se je za poklic kuharice odločila že, ko je bila še učenka naše šole. Že takrat je rada priskočila pomagat v kuhinjo. Izučila se je za kuharico in pri nas je že pet let."

Kako dolg je delovni dan naših kuharic?

"Z delom začnemo ob 6. uri. Veliko drobnih del je treba postoriti, zato druga drugi pomagamo in si delo porazdelimo. Tatjana Žonta že takoj ob 6. uri začne rezati kruh za malice, razrezati ga je treba približno 72 kg, pripravlja različne namaze, skuha napitke in na pladnje pripravi malico za vse razrede. 750 malic je, od tega 150 za učence popoldanske izmene. Mojca Čadež in Minka košir pripravljata malico za odrasle in vsa kosila, za učence in za zaposlene na šoli, vsak dan je treba poskrbeti za 160 kosil. Malic za odrasle je 40.

Delati je treba hitro, ker smo cel dan vezane na določeno uro, ko delimo obroke. Malica za učence je ob 9. uri, za odrasle pa ob 10. uri. Kosila delimo od 11.45 do 12.45.

Draga Čadež, ki je začasno honorarno zaposlena, čisti zelenjavo, pomiva posodo, v štirih urah opravi različna drobna dela. Manja Resman se v kuhinji zamudi vsak dan dve uri. Skrbno pazi na čistočo v jedilnici po malici in po kosilu. V kuhinji pa opravi različna dela.

Anica Bešter skrbi, da je vsa posoda vedno čista.

Ena od kuharic je dežurna. Dežurstva menjamo vsak teden. Dežurna poskrbi za malice učencev v popoldanski izmeni. Po končanem delu preveri, če je kuhinja v redu, če so stroji odklopljeni, okna zaprta, luči ugasnjene, vse mora biti tako, da naslednji dan delo nemoteno teče. Dežurna kuharica ostane v službi do 16. ure."

Ali je delo v kuhinji naporno?

"Delo je utrudljivo, časa za počitek ni, hiteti moramo, da je vse pripravljeno pravočasno. Dobro je, da se razumemo in pomagamo. Vesele smo, če je učencem všeč, kar pripravimo. Zmeraj se potrudimo, da je hrana sveža, nepostana, naravna, konzervirane hrane ne pripravljamo, izjemoma zelenjavo v zimskem času."

Pogovarjali smo se z Minko Koširjevo.

Polona Košir, 8. razred in
Marjana Škerjanc, 8.razred

Andrej Demškar,
Tanja Lamovšek
in Tatjana Mikulič,
6. razred

Na novinarskem krožku smo se dome-
nili, da bomo po skupinah intervjuvali
delavce, ki so zaposleni na naši šoli. Naša
skupina je intervjuvala tovariša hišnika
Danila Klafnerja. Na naši šoli je le dobro le-
to. Veliko zamimivega nam je povedal o svoj-
em delu. Kljub temu, da imla polne roke del-
la, se ukvarja z orodno telovadbo. Na šoli
vodi gimnastični krožek, v katerega se vklju-
čuje veliko otrok, od najmlajših do naj-
starejših. Z njimi hodi na tekovanja,
kjer dosegajo dobre rezultate in uvrstitve.
Z mami ni nikoli preveč strog in vsi ga
imamo radi, tovariši in otroci.

Bovec Mateja,
7. razred

školi tudi za masade okoli naše
šole, da jih ne bi trgali in uničevali.

Mlinarič Danica,
4. razred

V četrtih ob sedmih zjutraj smo v jedilnici pripravili intenzivno s torarjem hruškom. Pogovorili smo se o njegovem delu, stihih z učenci in o drugih straneh ter dolžnostih, ki jih opravlja.

Prosim, če nam poveste, kakšen je vaš delovni dan?

"Zjutraj pridem zgodaj v šolo. Najprej se napotim v kuhinjo, kjer rekurim peči. Ker nekaj časa grem po razredih in pogledam, če je dovolj toplo. Potem se odpravim s solskim triciklom v Trüch. Tu makupim narvne strani, ki jih šola potrebuje, grem v banko, s pošto prinesem Bioninški list, narvne druge serije ter pošto za učence in učitelje. Če je potrebno, kupim tudi kromo za v kuhinjo. Ko pridem iz Trücha, delam narvna manjra, opravila. Popravljam poklonjene stole, klopi, ramensjama zarnice. Popravljam grom, večkrat z učenci pred šolo, kjer pobiramo papirčke."

Tudi drugačno delo opravljate, veliko imate stihov z učenci na športnem področju. Prosim, če nam kaj poveste o tem vašem delu.

"Kajraje imam orodno teloradbo. Večkrat sem treniral pri Bantiranu. V rednih letih vadbe pa se mi je orodna teloradba še bolj prihujala. V šoli že nek let treniram učence. Nekateri od njih so bili že na republiških prvenstvih. Treniram pa tudi smučanje, predvsem akrobatiko. Sem tudi poročnik Ypsilovega društva v Bistrici. V športu tekmujem v olimpijskih merilih, predvsem v atletiki (hroglar, tek). Hodim tudi na holsarske maratone, vendar najraje zaradi rekreacije."

Kakšni so učenci? Ali vam pri svojem delu pomagajo?

"Z učenci zelo rad delam, vendar pa mi ni všeč, če uničujejo solsko imovino."

Karotil nam je, naj ne pozabimo povedati, da ga je
za gimnastiho naredila tovarnica Ionica Maribor.

Beiter Aleš, 8. razred

Tovariš Danilo Hožven je na šoli trišivik in tudi mentor gimnastičnega krožka. Pri gimnastiki nas je naučil že veliko vaj. Ko nas je učil, je to delal z veliko potrpežljivostjo. Naučil nas je že toliko, da smo lahko letos nastopili na občinskem tekmovanju v gimnastiki. Z njegovo pomočjo smo poželi velik uspeh. Ždaj se že pripravljamo za občinsko tekmovanje v gimnastiki za prihodnje leto. Tudi na šoli smo zadovoljni z njegovim delom.

Mirko Megeč,

4. razred

Tovariš Damir Hafner vas trevina gimnastiko. Je velike postave in zelo močan. Star je 32 let. Uči vas raznih težkih in estetskih vaj. Je zelo prijazen, a včasih tudi huda. Z njegovo pomočjo smo na občinskiem tekmovanju dosegli prvo mesto. Bili smo zelo veseli. Čez nekaj tednov smo šli v Ljubljano na svetovno prvenstvo v gimnastiki, kjer smo si ogledali vse najboljše tekovalce in odlične tekovalce na svetu.

Mateja Doležal,

4. razred.

„Moje delo mi težko, vendar pa moram obkadarati nekaj stvari o področju elektrike, tehnike in še druge stvari, saj je to poklic, v katerem je zahtevnih več poklicev.“

„Slišali smo tudi, da se vključite tudi v športne dejavnosti.“

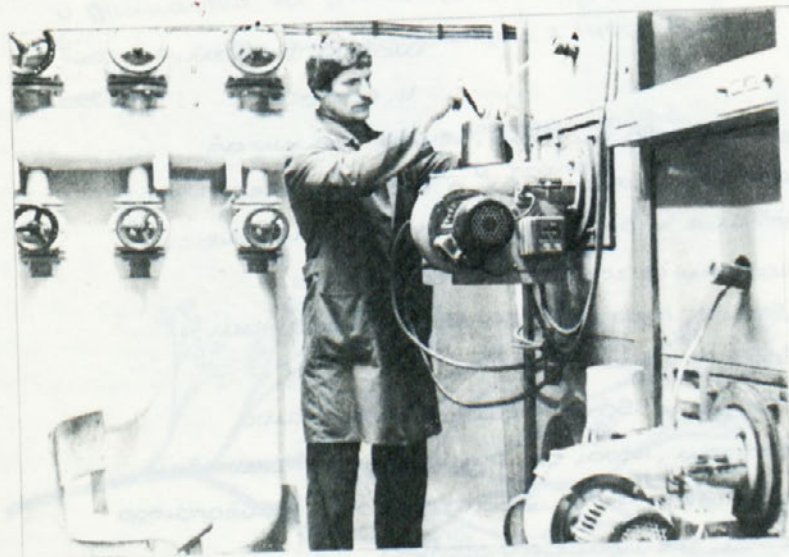
„Ja, nes je. Sprva sem bil član kluba Partizan, sedaj pa pomagam in tudi učim gimnastiko ter z mladimi člani amaterskega kluba trevinske akrobatike.“

Vključem pa sem tudi v Gasilsko društvo
Bistrica.

S tovarniško ustanjo Legatova si prizadevava,
da bi tudi va vaši čolci delovali, gasilsko
društvo vleči gasilec.

"Zelo rad delam z učenci, ne tudi dobro
razumemo, večinoma pa me pri nekaterih
nazreži mičevanje čolnske imovine."

Katja Hadaš,
8. razred

Tovariš Danilo ima na šoli dosti dela. Ima nad otroke, naj opazam, kako se nad igra v namni. Naša šola je dobra v športu. Se posebno v gimnastiki pod vodstvom tovariša Danila.

Daša Krivic, 4. razred

Našemu hišniku je ime Danilo. Ima brke in svetle lase. Uči gimnastiko. Zelo dobro telovadi. Večkrat je bil že prvak. Dobro tudi plava in smuča. Njegova holi je kolo. Večkrat ga vidim, kako se vozi. Želim mu veliko uspeha pri športu.

Limona Paplar, 4. razred

Kakor na vsaki šoli, imamo tudi na naši šoli hišnika. Ime mu je Danilo. Le se nam v razredu kaj pokrvari, namu hišnik popravi. Pozimi nam zakuri, da nas ne zebe. Če bomo dovolj papirja, nam ga hišnik odpelje na odpad. Učasih predlaga čistilno akcijo.

Ugrin Helena, 4. razred

Veliko prijateljev o knjigarnici so napisali ma-
 ži učenci. Žal njih ne moremo objaviti. Po vse-
 binah so ni podobni, zato smo izbrali le nekaj
 krajših knjigarnic:

Iz pogovora članov morišorkega kroška
s knjižničarbo Metko Kavčič:

"Dalo v knjižnici me veseli. Da ni učenci
"laže izberejo knjigo, jim je treba svetovati,
kaj naj berejo. Za mlajše imamo slikovni-
ce, knjižice iz zbirke Čebelica, pravljice, pesmi.
Imamo knjige za učence različne starosti,
različne enciklopedije, leksikone, strokovne
knjige, s katerimi si učenci višjih razre-
dov pomagajo priiskati vsak vrst podatkov.
Knjižnica je še pred naukom, med odmori,
po pouku vedno polna učencev. Za vse razre-
de imamo urnik, ki učencem pove, kdaj ni
lahko izposojajo knjige.

Nekateri učenci obaraj vsak odmori pride-
jo v knjižnico, ti so se že toliko naučili,
da mi pri delu kdaj tudi pomagajo."

Marijeta Hlemlenc, Ermina Čepičević, 8. razred
Anita Sotčič, Urška Štucin, 6. razred

V knjižnici imamo tudi urnik, ki se ga moramo držati.
Čeprav pridemo v knjižnico vsaki urška, smo vseno
dobrodele.

Radla hodim v knjižnico, ker mi knjige krajšajo čas
in dajejo več znanja.

Urška Štucin, 6. razred

V knjižnici dobimo razne podatke o knjigah ali umetnikih. Tovarišica knjižničarka ima veliko dela: opisati otrokom razne knjige, v razne zvezke napisati nove knjige, te mora tudi xariti. Rada ji pomagam. Gladar ji nagajamo ali misimo tiho, je tudi hluda na nas, drugače pa je prijazna.

Beti Božnar, 6. razred

V knjižnici so tudi mize in stoli, da lahko učenci sedijo, berejo knjige in igrajo šah. Če nam odpade kakšna ura, se zatečemo v knjižnico.

Urban Romana,
6. razred

Rada hodim v knjižnico in berem knjige. Če vsako leto sem sodelovala pri bralni znački.

Rosana Golmajer,
6. razred

Karša žala ima knjževnic. Je zelo kulturna in bogata kolekcija s knjževniki. Na stonah vidijo slike piščalčev in pisateljev. V knjževnici delo knjževništvu. Metka Kavčič, ki je zelo pisateljica. Pomaga nam pri iskanju kolektivne razpisne knjžev. Pripada je tudi umiku, po katerem se moramo vsi razpisati. V knjževnici je ved. Spredaj so vse te knjževke na vsi razpisni, ved. da pa na vsi razpisni. Koda bomo partizanstva, pustolovstva, pravljične in razpisne knjževke.

Uroša Mironič,
6. razred

V knjižnici vidimo, da nam odpade kaka žaba, vna, binkamo po knjževni, ki so podne večera morajo, razpisne knjževke ter pravljične. Je zelo naša binko pravljične ter naše domišljije knjževke. Binko tudi Pravljične knjževke.

Rozica Kavčič,
6. razred

Rada prebiram knjige, ker se ob branju sprostim in prepustim domisljiji. Ponavadi berem knjigo xričev in še del svojih sanj sem x njo. Vsako leto tekmujem za bralno značko. Priznanje, ker berem za bralno značko, mi veliko pomeni.

Katja Kladar, 8. razr

Knjige so zanimive. Le kaj bi počeli, še posebno pa jaz, brez njih. Meni so knjige del vsakdana. Pomerijo mi novo snov za razmišljanje in sanjarjenje v prostem času.

Marjeta Rozman, 8. razr

Med slovenskimi pisatelji najraje
berem dela F. S. Finigarija, Antona
Ingolica in Iva Kormana. Pisatelji
znajo pritegniti bralce. Veliko
knjig si lahko poiščemo v naši
šolski knjižnici. Branje knjig je
zame najlepše razvedrilo.

Darja Bogataj, 8. razr.

Vsako leto tekmujem za bralno
značko. Rad bi, da bi moj besedni
zaklad postal bogatejši, da bi
tudi jaz kdaj svoja čustva in
doživetja razodel kamejšim rodo-
vom.

Peter Hošir, 8. razr.

Knjiga je neizčrpen vir znanja.
V njo si sirimo svoje obzore
in se učimo lepega slovenskega
jezika.

Alenka Brezar, 8. razr.

Prada berem knjige. Težko bi rekla, da je knjiga
moja najboljša prijateljica.

Prijateljica me pozabiš, knjigo pa se meseci in leti pozabljaš.
Kajneje pozabiš vsebino, junače pa tudi naslov in pisatelja.
Vendar bi brez knjige težko živele. Brez knjige bi bilo
veliko dolgčasnih ur, dni!

Polona Štarnecar,

8. marec

V knjige najdemo mnogo stvari, ki jih je življenje že mnogokrat
potrdilo. V njih je zapisano veliko stvari in dogodilij, ljudske
morale in običaji ostanejo na vedno nespremenljivi. Pisatelj
umre, njegovo delo pa ostane.

Alja Brenčnik,

8. marec

Med odmorom spira s sodelcem Andrejem v knjižnico. Tam
si izbereva knjigo, ki nama je všeč in jo posodajeva. Vseh
vest let nalož nad hodim v knjižnico in upam, da bom kmalu
nad hodil.

Alja Bečič,

6. marec

PRI SND SE POGOVAR-
JAMO O GOZDNIH ŽI-
VALIH. PRI SLOVENŠČI-
NI ŽE BEREMO. PRI
MATEMATIKI RAČUNAMO.
PRI TELOVADBI SKAČEMO
IN DELAMO STOJE.
V ŠOLI JE LEPO.

ALENKA, SANJA, ANKA, SAŠA,
DUŠAN, ALEŠ, BOŠTJAN, JELKO,
ZDENKO, TEJA, IVANA, MINKA,
ROMANA, KLEMEN,

1. RAZRED

Ob 10-Letnici šole se spominjamo
več pomembnih srečanj in dogodkov

Obiskali so nas :

Jože Šmit, Polde Bibič, Janex Eržen,
Danilo Benedičič, Rado in Marjan Pančur,
Berta Golobova, Branka Jurca, Cla Perocijeva,
Valentin Polanšek, Tone Pretnar, Jože Logar,
Marjan Remic in kvintet bratov Župan.

Igrale smo Muco Copatarico

Ela Perce

Kdor ljubi svoj jezik, ne ga uči in mečuje,
 ko ljubi tudi svojo domovino
 in ko se njeno ime pripomeljem naučitev
 po zgledu očetov in dedov

(France Bernik)

Podelitev knabnik knačke 1982

Valentin
Polanšek
čestita
mlademu
smačkarju

„Koj, pod, mikdar neč v življenju te ne bom
izdal!“
Prežihov Voranc

Tovariš
ravnatelj
pozdravlja
pismika in
pisatelja
v Korbiški

Niši recitatorji

PISATELJICA BERTA GOLOB Z NAŠIMI NOVINARJI

Tovarišica Danica Kumiščeva nas vselej povabi na literarne večere v knjižnico v Trzinu.

Katja ji pozdravila pisateljico Berto Golobovo. Pogovarjali smo se o knjigi Ince ustvarja, roka piše.

Me pa smo razigrale nekaj njenih drobnih zgodb.

Katja, Barbka, Urška, Danica, Alenka
Maja in Katja

Branka Jurca med nami

Danes, 12. oktobra 1982,
sem se sezicala z bralki
v savi Kufjancici. Zunanj
je bil mehak in mehak, med
vami pa je bilo ob me-
sem sezicanju vroče in
toplo.

Branka
Zucca

VABIMO VAS NA OTVORITEV RAZSTAVE

Likovna dela učencev OŠ HEROJA BRAČIČA

V PETEK, 3. DECEMBRA OB 17. URI V PAVILJONU NOB
OB OTVORITVI BODO UČENCI PRIPRAVILI KRAJŠI
KULTURNI PROGRAM.

Temeljni smotri osnovne šole teže predvsem za tem, da bi v času pridobivanja osnovnošolske izobrazbe vsakega učenca čimbolj vsestransko oblikovali. Pri tem je treba ugotavljati različno naravno obdarjenost z dispozicijami za razna področja in potem razvijati poudarjene ter hkrati ne zanemarjati manj razvitih. Dognanja namreč uče, da podedovani talenti lahko ostanejo zaradi neaktivnosti nerazviti in da se da tudi iz slabših dednih zasnov vendar še kaj doseči.

Vse to se da prenesti tudi na likovno področje, pa naj bo to risanje, slikanje in grafika ali pa plastično oblikovanje prostora in likovno vrednotenje. Pri vseh teh tehnikah in spoznavanj gre pri likovni vzgoji vendar za postopno obremenjevanje, ki je mogoče izrazitejše pri risanju in slikanju. Risanje je bilo v vseh časih in gotovo tudi še bo veljavno, ker je vsestransko uporabno in potrebno tudi takim, ki se udeležujejo bolj tehnično kot estetsko. Prav je tudi, da si pri slikanju vsak pridobi toliko znanja o barvah, da mu more to koristiti v osebnem življenju in da more razumeti njihov velik pomen v raznih proizvodnih in drugih praktičnih področjih. Vsa likovna vzgoja vodi tudi k izpopolnjevanju opazovanja, ki je osnova za zaznavanje okolice in vse višje oblike spoznavanja sveta in razmerij v njem.

V času, ko tako radi spoznavamo svet in njegove lepote neposredno ali pa preko sodobnih tehničnih pripomočkov, bi bila prava škoda, da bi zaradi nepoučenosti in estetske nevzgojenosti ne videli toliko lepega, kar lahko bogati in olajšuje naše življenje.

Ravnatelj OŠ Heroj Bračič

Stanko Stritih

Razstava bo odprta do 15. decembra vsak dan, razen ob ponedeljkih med 16. in 18. uro

9. junija letos je na slavnostno podelitev bralnih značk tovarišica Vida Dežmanova povabila Tržičana, magistra Toneta Pretnarja. Z značkarji se je pogovarjal o prevajanju stroške poezije iz poljskega jezika v slovenski jezik. Prebral nam je nekaj stroških pesmi, ki jih je sam prevedel v slovenščino.

V tlexicah objavljamo nekaj njegovih prevodov, karje se mu najlepše zahvaljujemo. Magistru Tonetu Pretnarju želimo še veliko uspehov pri svojem znanstvenem, ustvarjalnem delu.

K. Makurzyński, W. Walentynowicz

K o z l i č e k M a t i č e k

K nam prišel je ubogi kozel,
izdrl iz brade dlako sivo,
jokal je, ko je govoril
o vsem, kar je bil doživel.

Nam pa ob njegovi zgodbi
se oko je zasolzilo,
in prijazno smo vabili
ga na slavnostno kosilo.

Kozel pa: "Prav rad ostal bi,
ampak čas me že priganja,
najti moram pot v Butale,
kje - pa se mi še ne sanja!"

Se poslovil je pristrčno,
krenil v svet in kjer ga nosil
pot je, je iskal zavzeto,
kar ima vsakdo pod nosom.

Pustolovščin je doživel
zvrhan koš in prav veselih -
tak je naš kozlič Matiček,
če se v svet odpravi beli.

K nam prihajajo novice,
da igra v butalski ligi,
kaj je s to rečjo, prebral boš
v moji najnovejši knjigi.

Ignacy K r a s i c k i

Č A P L J A , R I B E I N R A K

Č a p l j a stara, prepirljiva,
malce slepa že in kriva,
rib ne more več loviti,
pa želi jih preslepiti,
pa jim reče: "Dobri Bog
naj vas reši vseh nadlog!"

R i b e r e s n o z a s k r b i,
k a j i z n e n a d a j i m g r o z i.

"Veste včeraj
pri večerji
ribiči so pokramljali
in hudo negodovali,
da je prava tlaka,
če zastonj 'se črv namaka,
pa so kot en mož sklenili,
da bodo potok izsušili,
ko pa bo potok čisto suh,
rib ne reši živi duh!"

R i b e v j o k . I n č a p l j a t u d i .
"Umre le," vzdihne, "kdor se ne potrudi!
Jaz stara sem in svet poznam
in te goljufe že pregoljufam,
kar precej vas prenesem kam drugam!
Vem za potok tu v bližini,
ki všeč bi vaši bil družini.
Če tu ta potok izsuše,
vam v onem tam zaman groze!"
In ribe vse iz sebe in v en glas:

"Če si prijatelj, čaplja, reši nas!"

ČČAAPPLLJJAA dolgo se izmika, da zares ne ve,
da ni prav pri zdravju, da je stara že,
KONČNO PA JO RIBE LE PREGOVORE.

Potem za ribo riba po neznanem potu
dan za dnev izginja v čapljinem želodcu!

Počasi rib je zmanjkalo,
na vrsto raki pridejo,
toda že tretji je spoznal,
da čaplja je nepridiprav,
ker dolgo dolgo že leti,
potoka pa ni videti,
za vrat jo stisne prav močno,
brez milosti zadavi jo.

IN ČAPLJA BRIDKO SMRT STORI -
TAKO GOLJUFOM SE GODI!

Julian Tuwin

Zelenjava

Kuharica je na mizo položila
krompir,

peso,

korenje,

fižol,

zelje,

peteršilj,

zeleno

in grah.

Ah!

In začel se je prepri,
prepirajo se v eno mer,

kdo je slajši,

večji, manjši,

kdo bolj zal je,

kdo bolj zdrav je:

krompir?

pesa?

korenje?

fižol?

zelje?

peteršilj?

zelena?

ali grah?

Ah,

kriče glasno, da te je strah.

Nož zabliskal je, zavriskal

v kuharičinih rokah,

so spolzeli v drobnih delih

krompir,

pesa,

korenje,

fižol,
zelje,
peteršilj,
zelena
in grah
naravnost v lonec!

Kazimiera Iakowiczowna

Oblak

Oblak utonil je v potoku,
oblak je moker, potok moker.

Ni k viru Anka pohitela,
je v vedro kar oblak zajela.

A mogla ni oprati krila,
tako močno je voda lila.

Da bi si prihranila škodo,
oblak nazaj je vrgla v vodo.

Oj, Triglav, moj dom,
kako si krasan,
kako me izvabljaš iz nizkih ravan

Z otroki naših izseljencev v Reutlingenu smo navezali pristrčne stike

Iz tržiške občine je malo delavcev na delu v tujini in še ti so tako raztreseni po raznih krajih, da posebnih stikov z njimi ni mogoče vzdrževati. Približno tako je tudi z drugimi občinami na Gorenjskem. Ker so bile neobremenjene s takimi skrbmi, naj bi sodelovale pri vzdrževanju stikov z našimi izseljenci iz drugih krajev Slovenije.

Že pred leti je bilo predvideno, da naj bi Tržičani navezali stike z našimi izseljenci v Reutlingenu in okolici. Prav zaprav je šlo za to, da bi posebno njihovi otroci živeli nekaj časa skupaj z otroki iz domovine in tako so že nekaj zadnjih let nekateri osnovnošolski otroci iz Reutlingena letovali skupaj z našimi v Novem gradu in na ta način so bili sklenjeni prvi pristrčnejši stiki. Ti so navduševali posebno vodilne člane kulturno umetniškega društva Triglav in učiteljico Miro Turk, ki poučuje v domačem jeziku otroke v območju Reutlingena. Ker je odšlano to delo z osnovne šole v Šenčurju, je vpeljala tudi branje za Prešernovo bralno značko, ki je uvedena v skoraj vseh gorenjskih šolah. Da bi jo prejeli bolj svečano in da bi se tega dogodka vsi bolj spominjali, naj bi prišlo do sodelovanja z eno od tržiških osnovnih šol. Ker so bili pogoji tako glede nastanitve otrok kot glede izvedbe programa in številnejšega obiska na naši šoli najboljši, je prevzela nalogo, da sprejme otroke iz Reutlingena in pripravi ter izvede sv o j del programa.

To prvo srečanje na šoli in v Tržiču na sploh je ogrelo tudi take, ki niso pričakovali nič posebnega. Okrepile so se vezine le med otroki, ampak tudi njihovimi starši.

Naš obisk v Reutlingenu in prisotnost ter sodelovanje na proslavi 10-letnice ustanovitve kulturno umetniškega društva Triglav so bili posebno za otroke nepozabno doživetje, ki smo ga dopolnili še s počastitvijo spomina na Primoža Trubarja v Derendingenu in ogledom koncentracijskega

taborišča v Dachau-u.

Vse kaže, da je seme sodelovanja padlo na plodna tla in upajmo, da bo rodilo čim boljše sadove.

Stanko Stritih

17. junija 1983 smo pozdravili
naše goste iz Reutlingema.
Takrat smo jim podelili
tudi bralne značke.

Prebrali smo nekaj naših
pesmi iz Stezic.

Dopisujemo se z otroki slovenskega dopolnilnega pouka iz Reutlingena.

17. junija 1983 so nas obiskali otroci naših zdomcev iz Reutlingena. Na naši šoli so se nam predstavili s pestrim kulturnim programom. Tudi naši recitatorji so sodelovali na proslavi. Tudi otroci slovenskega dopolnilnega pouka iz Reutlingena tekmujejo za bralno značko. Značke smo jim podelili na naši šoli.

Že pred 17. junijem so nam pisali pisma, v katerih se nam predstavljajo. Objavljamo nekatera od njih.

Dobesedno tako,
kot so nam jih napisali
maši prijatelji.

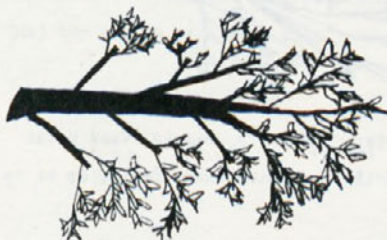
Jaz sem Brigita. Stara sem deset let. Vsak petek pridem v slovensko šolo. Tam pišem. Tudi ti povej, kako ti gre v šoli! kmalu piši!
Lepo te pozdravljam!

Brigita Brus

Jaz sem Karli. Star sem osem let. Vsak petek grem v slovensko šolo. Doma imam dosti igračk, Najrajši se igravam z avtom.

Karli Vogrinec

Jaz sem Claudia. Stara sem deset let. Hodim v tretji razred. Vsak petek pridem v slovensko šolo in pokažem nalogo. Jaz sem pridna. V šoli sem tiha. Moj atek je star 38 let. MOja mama je stara 32 let. Rada grem v slovensko šolo.

Klavdija Budja

Jaz sem Stañči. Star sem osem let. Hodim v 2. razred. Vsak petek pridem v slovensko šolo. V šoli se učim pisati in brati.

Doma imam veliko igrač. Rad se igram z avtom in motorjem. Imam tudi prijatelja s katerim igram nogomet.

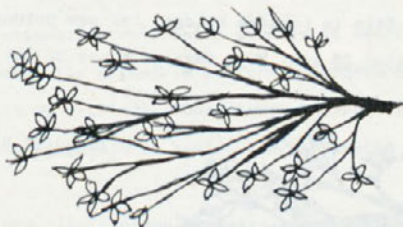
Stañči Vajda

Meni je ime Irena. Stara sem 10 let. Rodila sem se leta 1973. Hodim v Reutlingen v slovensko šolo. Imam sestro in brateca. Moja mama je stara 30 let, moj oči pa 36 let. Rada bi imela prijateljico iz Tržiča. Zelo bom vesela, če mi boš kmalu odpisala.

Prejmi lep pozdrav od Irene Čuš !

Jaz sem Andrej. Vsak petek grem v slovensko šolo. Kako se imenuješ?
Ali se dobro učiš? Piši o sebi! Lepe pozdrave - tvoj Andrej Kotnik.

Jaz sem Klavdija. Stara sem devet let. Hodim v 3. razred. Vsak petek pridem v slovensko šolo. Naša tovarišica je Mira Turk. Želim, da bi se dobro razumeli.

Imaš ti kratke ali dolge lase? Jaz imam dolge. Če bomo šli skupaj na morje, bi rada, da bi skupaj sedeli. Ali boš ti šla v Novi grad? Kako ti gre v šoli? Kmalu piši!

Lepo te pozdravljam

Klavdija Pečovnik

Sem star 12. let, ime mi je Robi. Sem svetlih las in vitke postave, hodim v 6. razred. Zelo rad obiskujem slovensko dopolnilno šolo v Reutlingenu, igram tudi harmoniko, rad nastopam na slovenskih proslavah in plešem v folklorni skupini. Zelo rad bi spoznal prijatelja, ki bi se z mano dopisoval. Želel bi, da bi se 22. oktobra srečala v Reutlingenu, da bi videl, kako živimo v tujini.

Prejmi lepe pozdrave od Roberta!

Sladič Robert

Po počitnicah nam je tovarišica Mira Turk, učiteljica slovenskega dopolnilnega pouka v Reutlingenu, poslala cel šop lepih pisem njenih učencev. V njih so nam pisali, da že komaj čakajo na naš obisk v Reutlingenu. Objavljamo nekaj pisem, ki so nam jih poslali prijatelji pred obiskom v Reutlingenu.

Končno sem se odločil, da ti bom napisal par besed, kako je bilo na počitnicah doma v Jugoslaviji. Tam gradimo hišo. Na morje nismo šli, ker smo imeli veliko dela pri gradnji naše hiše. Naša vas se imenuje Gaber. Tu imam zelo veliko prijateljev. Z njimi se tudi dostikrat igram. Moj najboljši prijatelj je Stane. Z njim sem šel tudi večkrat v gozd po gobе. Tudi delati sem pomagal. Moje počitnice so na žalost zelo hitro minile. Zdaj bom končal. Kmalu mi piši!

Lepe pozdrave ti pošilja

Sergej Jelenc

Počitnice v domovini

Letos sem preživel počitnice pri stari babici in dedku. Bil sem tudi na morju. Z menoj sta bila mamica, ata in brat. Peljali smo se z avtom. Najprej smo šli v Ptuj. Tam sta čakala stara babica in dedek. Spoznal sem nove prijatelje. Moji stari prijatelji so me že klicali, da se z njimi igram. Pri moji stari babici sem ostal štiri dni, na morju sem ostal dva tedna in pol. Najraje sem se na morju kopal in potapljal. Pri babici in dedku sem se vozil s kolesom. Moji stari, najboljši prijatelji so me enkrat z motorjem vozili. Poslovil sem se od babice in dedka in sem jokal. Za prihodnje leto si želim, da bom malo bolj dolgo pri babici in dedku.

Lep te pozdravljam:

Robert Hojnik

Počitnice so minile. Srečno smo prišli nazaj v Reutlingen. Star sem deset let. Hodim v četrti razred. Vsak dan hodim v nemško šolo in enkrat na teden tudi v slovensko šolo. Vsak ponedeljek imam glasbeno šolo, igram kalvir. Tudi tukaj imam prijatelje.

Lepo te pozdravlja

Hojs Miran

Danes ti pišem, kako sem preživela letošnje počitnice. To leto sem preživela v Sloveniji. Z menoj sta bila ati in mami. Peljali smo se z avtomobilom.

Najprej smo šli v Semič, kjer jaz vedno preživim počitnice. Tam so me pričakovali moji sorodniki. V Semiču smo ostali tri tedne. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo imeli dirke z avti, ki smo jih naredili sami iz lesa. Za en dan smo šli v Maribor in v Celje. Ta dva kraja sta na Štajerskem. Najprej sem se igrala z Mojco in z Urošem. Od doma sem se poslovila s težkim srcem.

Letošnje počitnice so mi bile zelo všeč. Za prihodnje leto si želim, da bi bile tako lepe kot letošnje.

Lepo te pozdravlja

Claudia Lipnik

Upam, da se imaš dobro in da greš z veseljem spet v šolo. Želim ti opisati, kako sem preživel počitnice.

Bili smo na Dolenjskem. Tam mi je bilo zelo všeč. Igrali smo nogomet, šli smo v toplice. Tam smo ostali dva tedna. Nekega dne smo doživeli tako nevihto, da je celo drevesa ruvalo s koreninami iz zemlje. Pri mojem stricu je padel oreh čez električno omrežje, da smo bili do drugega večera brez elektrike. Jaz sem se težko poslovil od sorodnikov in od prijateljev. Piši nazaj, kako si se imel ti med počitnicami.

Pozdravlja te tvoj prijatelj Robert.

Robert Črtalič, 6.r.

Meni je ime Elvira Mrgole in hodim v osmi razred. Rodila sem se 12.6.1970 v Nemčiji in moji starši so Slovenci. Malo ti bom opisala, kako se kaj imam. Enkrat na teden imam slovenski dopolnilni pouk. Vsako soboto imam plesne vaje, saj si me mogoče videla v Tržiču, ko smo plesali 17. junija, in s tem krožkom je veliko veselja in obveznosti. To leto smo imeli že 14 nastopov po celi Nemčiji. Poleg šole in plesnih vaj imam še enkrat na teden orgljanje. Če imam prosti čas, berem, grem v mesto ali poslušam radio. Ali si tudi že bila v koloniji? Jaz sem že bila dvakrat na Stenjaku. Nasvidenje do 22. oktobra.

Elvira Mrgole

Zame je najlepši čas , kadar gremo na dopust v Slovenijo. Doma sem iz Sevnice, kjer smo si zgradili hišo. Ko bo čisto gotova, se bomo vrnili za vedno domov.

Čas v domovini mi zelo hitro mine, ker pač nimam vsakdanjih šolskih skrbi in se lahko veliko igram s prijatelji ali pa gremo na izlete.

Prijateljski pozdrav od

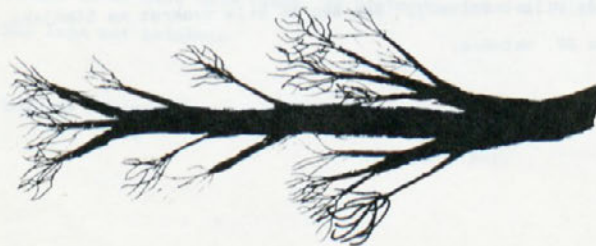
Romane Stegenšek, 5.r.

Moja babica stanuje na kmetiji, daleč stran od mest. Najbližje mesto je Sevnica, pri Savi. V mojih počitnicah sem šla velikokrat gledat Savo. Zdaj poleti je bila zelo nizka. No, šla sem nazaj k moji stari mami na kmetijo. Moj oče je zidal letos hišo, zdaj pa je gotova. Jaz se že veselim, ko bom za zmerja lahko ostala doma. Piši mi kaj, če lahko!

Pozdrav

Monika Železnik, 7.r.

Reutlingen, 29. septembra, 1983

Danes ti bom opisal moje počitnice:

Letos sem počitnice preživel v Jugoslaviji. Z mamoj so potovali moji starši in moja sestrica. Peljali smo se v avtomobilom.

Prvi teden smo prežveli v Mariboru. Tam nas je pričakovala moja babica. Ko je minil ta teden, smo šli ma moje v mesto Umag. Tu smo se dosti kopali, in vozili s čolnom. Jedli smo v restoraciji; kjer so bile jedi še kar užitne. Preden smo se vrnili v Maribor, smo bili tri dni pri moji teti v Ljubljani. V Mariboru sta ata in mama delala pri hiši. Tu smo ostali še dva tedna. Btem smo šli mazaž v Nemčijo. Brez dobre volje smo odpotovali.

Letošnje počitnice so mi bile všeč. Za prihodnje leto si želim, da bi bili dalj čas v Ljubljani in da mami toliko delali pri hiši.

Bodrajča ti Robert Kumer!

Dragi prijatelj!

Ker me ne poznaš, bi se ti najprej predstavil. Jaz se imenujem Robert in hodim v 6. b razred. V Sloveniji stanujemo v Mariboru, kjer gradimo hišo. Si se bil kdaj v Mariboru? Mi stanujemo blizu kopališča in ker je bilo to poletje toplo, sem se hodil vsak dan kopat. Tudi sosedomi dekleti in drugi fantje iz moje ulice so prišli. Igrali smo odbojko, karte in se mnogo pogovarjali. Večkrat sem pomagal staršem na hiši in vrtu. Večkrat sem pomagal polagati ladijski pod. Kvečer in sjutraj sem zalival vrt. Nekoga dne smo šli v dvorac, kjer ima oče svoje starše in brate. Tam mi je bilo zelo lepo, videl sem mnogo domačih živali. Branil sem pujsce in mlade sajčke.

Kako si ti preživel svoje počitnice?
Katero solo obiskuješ?

Robert!

Robert Brkič
6. b razred
Metzinger Str. 56
7410 Reutlingen Wt
Deutschland

Droga pripitljica!

Imamo samo prispeli s tovarnicar iz skorbnih želez
 Lomčijev mrazaj. Bili smo za deset dni v Bili (Faviani).
 Bilo je odlično. Le monocipta Deloreca, me lahko očisti
 na sibi. Zeloj pa še mrazaj o meni.

Hotna sem enajst let in hodim v 6. razred. Ime mi
 je Claudia Tšar. Hotujim v Keutlingona. Imam še ene-
 ga (mlajšega) brata in sestro, ki sta dva mlajša od me.
 na. Domes, 4.10, imam deset ur žele. V žele se učim ene
 glščino in upam, da jo tudi ti malo znaš, če ne, je
 pa tudi vseeno. Le ti mi rada pišeta, spodaj je moj
 maslor.

lepe pozdrave ti
 pošilja

Claudia Tšar, 6. razred

21. oktobra 1983 smo odpotovali v Reutlingen.

V Reutlingenu smo se udeležili proslave ob 10-letnici SKUD Triglav. Tudi mi smo jim pripravili krajši kulturni program. V začetku smo jih takole pozdravili.

Dragi člani Slovensko kulturno-umetniškega društva Triglav v Reutlingenu. Prihajamo iz kraja onkraj Karavank, iz Tržiča, od koder vam prinašamo pozdrave vseh delovnih ljudi našega mesta, posebno pa še pozdrave naših vrstnikov, učencev tržiških šol.

Predstavili smo jim zanimivosti našega kraja in recitirali naše ljudske pesmi. V kulturnem programu so nastopili tudi bratje Zupan iz Kovorja.

Pri prijateljih - daleč od domovine!

Letos pomladi nas je tovariš ravnatelj Stanko Stritih obvestil, da pridejo k nam v Tržič na obisk učenci in učenke slovenske dopolnilne šole iz Reutlingena iz Zahodne Nemčije. Bili naj bi naši gostje. Doma sem vprašala starše, če bi sprejeli v goste eno izmed učenk. Strinjali so se. Nekaj dni zatem so pripotovali.

Pri meni na obisku je bila Andrejka. Hitro sva se sprijateljili. Naslednji dan, ko so odpotovali v Titovo Velenje, mi je bilo težko, da so ure, ki sva jih preživeli skupaj, tako hitro minile.

Mesec oktober pa je bil določen, da jim vrnemo obisk (mi učenci osnovne šole heroja Bračiča). Vsi smo komaj čakali dneva, da se odpravimo na pot. Končno je napočil 21. oktober. V čemernem jutru smo se odpravili na postajo. Otovorjeni z garderobo in darili za svoje prijatelje smo pričakali avtobus, ki nas je popeljal na dolgo pot. Z nami so potovali še bratje Zupan, ki so skrbeli za veselo vzdušje v zadnjem delu avtobusa, predsednik naše občine, predstavniki osnovnih šol in predstavniki političnih organizacij ter športa. Namen izleta je bil, da obenem proslavimo desetletnico društva Triglav v Reutlingenu.

Vozili smo se po Avstriji, občudovali pokrajino sosednje dežele. Vmes pa smo se kratkočasili z dobrotami, ki so nam jih pripravile mame za na pot. Prispeli smo na avstrijsko-nemško mejo, kjer smo se lahko brez večjih formalnosti odpravili naprej.

Pripeljali smo se v München. Šofer nas je peljal po mestu, kjer si kar nismo mogli nagledati svetlečih reklam. Občudovali smo olimpijski stolp in velik stadion. Zapustili smo mesto in že hiteli naprej. Pozno zvečer smo prispeli v Reutlingen, mesto naših gostiteljev. Pozdravili smo se in hitro poiskali svoje prijatelje. Le Andrejke, moje prijateljice, ni bilo. "Le kod hodi?" sem se spraševala. Po zakuski, ki so nam jo pripravili naši zdomci, pa je le prišla. Z nogo v mavcu. Pozdravili sva se in

odšli k njej domov. Doma so že čakali starši. Pristrčno so me sprejeli. Zastopili smo se v pogovor, kot stari prijatelji. Kljub pozni uri in dolgi vožnji se nam ni mudilo spat. Z Andrejko sva v postelji še dolgo klepetali, končno pa zaspali.

Naslednji dan smo imeli prosto dopoldne, tako da smo si lahko ogledali mesto, posebno trgovine, ki so kar vabile, da se jih pobliže ogledamo. Popoldne je bila v šolski telovadnici proslava društva Triglav. Sodelovali smo tudi učenci naše šole z recitacijami in kvintet bratov Zupan. Tako smo s pesmijo in besedo prinesli košček naše Slovenije v daljno Nemčijo. Sledilo je tovariško srečanje. V čast mojega obiska je Andrejkin oče doma zadnji dan odprl steklenico šampanjca, s katerim smo nazdravili našemu srečanju. V spomin pa sva se z Andrejko fotografirali. Drugi dan smo se poslovili od naših prijateljev.

Kmalu se Reutlingena ni več videlo. Čakala nas je dolga pot domov. Ustavili smo se v Derendingenu pri Tübingenu, kjer je grob Primoža Trubarja. V spomin na našega začetnika slovenske književnosti je kvintet bratov Zupan zapel dve pesmi.

Naslednji postanek je bilo nekdanje zloglasno koncentracijsko taborišče Dachau. Obdan je z bodečo žico, ki še danes spominja na grozote, ki so jih ljudje preživeli v drugi svetovni vojni.

Pot nazaj je bila vesela. Veliko smo si imeli povedati. Kratkočasili pa smo se pesmijo. Dnevi v Reutlingenu so kar prehitro minili. Vedno pa se bom spominjala uric, ki sem jih preživela pri svoji prijateljici, ki živi tako daleč od svoje domovine.

Nataša Sedminek, 6.raz.

Izlet v Reutlingen mi bo ostal za vedno v spominu. Želim si, da bi se naslednje leto z Amendo in drugimi spet videli v Trzinu.

Bojana Ribič,
7. razred

V petek, 21.10.1983, smo se odpeljali v Reutlingen, na tridnevni izlet. Peljali smo se z avtobusom. Ko smo se pripeljali do meje med Avstrijo in Nemčijo, smo bili v Reutlingenu kot bi mignil. V klubu za naše zdomce so nas čakali gostitelji. Najprej smo povečerjali, nato pa smo se z gostitelji odpravili na njihove domove. Drugo jutro smo šli z gostitelji na ogled mesta in po nakupih. Domov smo se vračali, ko je bil že čas za kosilo. Popoldan je bila proslava v počastitev desetletnice Slovensko kulturno -umetniškega društva Triglav. Po proslavi je bil še ples. Drugega dne zjutraj pa smo se odpravili k avtobusu. Morali smo se posloviti od gostiteljev. Med potjo smo se ustavili v mestu, kjer je pokopan Primož Trubar. Naslednja postaja je bilo taborišče Dachau. To je bilo zloglasno taborišče. Tam so zaporniki veliko trpeli. K spomeniku smo položili rože. Čez čas smo se odpeljali naprej v domovino. V Bistrici so nas že čakali starši.

Jasna Jerman, 5.raz.

V Dachau smo položili šopek cvetja za vse ljudi, ki so morali tam pustiti svoje življenje.

*Mateja Zaplotnik,
Tomaž Ladex, 5.razred*

Povejmo po domače

Glasilo učencev slovenskega dopolnilnega pouka

REUTLINGEN

ob desetletnici slovenske dopolnilne šole
 in društva SKUD Triglav Reutlingen

Vsem, ki ste sodelovali v pogovorih in nam pomagali, se na tem mestu prisrčno zahvaljujemo.

Uredništvo Stezic

Člani novinarskega krožka

Urška Pesjale, Matovrh Mojca, Plevarič Mija, Barbara
 Klem, Maja Tomčič, Katja Klodnik, Košir Nada, Mirjam
 Zupan, Romana Benčina, Suzanna Sedelj, Špela Šperhar,
 Mlinarič Milana, Tomaž Kodar, Mateja Glodman, Bohine Petra,
 Roman Marija, Bregar Aleka, Hadaš Katja, Marko Lajkovič,
 Peter Hec, Danica Aljancič, M Klemenec, Bibič Bogana, Mabel
 Gorzelenin, Silva Košir, Bogacnik Saša, Studnja Primožič,
 Tatjana Likulič, Stanka Laučič, Andrej Remškar,
 Lara Brogataj, Anja Bohine, Jasna Jerman,
 Suzanna Simčič, Tatjana Lajkovič, Stanka Zupan, Simona
 Zelič, Mojca Marin, Košir Peter, Zupca Simona, Štamcar
 Beata, Hlebar Suloma, Katja Vajzner, Hlebič Špela,
 Igor Zupan, Marinka Šušnik, Podrekar Simona,
 Ljub Igor, Vajzner Priska, Anita Potoknik, Božidar Beti,
 Štecin Urška, Karmzic Kamira, Tamara Penkarič, Kosma,
 Golmojer, Komoma Urbanc, Aljancič Silva, Mlinarič Vesna,
 Epibornič Edina, Urška Kožič, Barbara Perne, Ina Hadaš,
 Anarilje Aleka, Bodlej Kitava, Proprtnik Andreja,
 Jozi Proprtnik, Blazil Andreja, Noč Petra,
 Galter Mojca, Jozi Zoran, Urnika Studen, Domi-
 milava Šmitelj, Petra Lampič, Matjaž Mladič,
 Uroš Cadež, Hafner Marijana, Laibacher Marijana,
 Promama Petra

Mentorici

Mojca Rozman
 Jozica Kodar

Kazalo za posamezne cikle glasila Stezice

	stran
1. Uvodna beseda tovariša ravnatelja Stanka Stritiha ob 10- letnici šole	1
2. Vzgajali so nas, nas učili in nam svetovali	2 - 36
3. Veliko različnih del postore delavci naše šole	37 - 57
4. V naši knjižnici , v naši šoli je lepo	58 - 65
5. Ob 10 - letnici šole se spominjamo	66 - 80
6. Z otroki naših izseljencev v Reutlingenu smo navezali pristrčne stike	81 - 98
7. Zahvaljujemo se vsem, ki ste nam pri Stezicah pomagali	99
8. Kazalo	101

STEZICE so glasilo učencev osnovne šole heroja Bračiča

T R Ž I Č

Glasilo izhaja 17. leto

Uredniški odbor: člani novinarskega krožka

Tehnično delo so opravili: Tanja Dežman, Saša Bogataj, Suzana Smolej, Asja Bohinc, Tanja Zupan, Urška Štucin, Anita Potočnik, Nataša Pozvek, Danica Aljančič, Nataša Perko, Marjeta Klemenc, Aleš Bešter, Špela Špehar, Urška Pesjak, Matjaž Smolej, Mateja Dolžan, Metka Dobrin, Saša Švon, Katja Ahčin, Mojca Marin, Vesna Tišler, Andreja Primožič, Nataša Šlamberger, Irena Kadak, Jelka Koder, Daša Knific, tovarišica Marija Logat

Zunanji sodelavki : Hilda Zaletel, Majda Remic

Likovne priloge:

Naslovno stran - Nataša Meglič, 6. razred;
ostalo likovno opremo so pripravili učenci 6. b razreda pod vodstvom akademskega slikarja Kamila Legata

Fotografije so izdelali člani fotokrožka, ki ga vodi tovariš Stane Perko

Literarni mentorji : Jožica Koder, Majda Rozman in Maca Štumfel

Odgovorni urednik: Stanko Stritih, ravnatelj

V DECEMBRU 1983

na

an,
in,

,
ic,

